

**Forslag
til**

Lov om ændring af repatrieringsloven m.v.

(Regulering af ydelsesstruktur og udbetalingstidspunktet af repatrieringsstøtte, indhentelse af oplysninger om ansøgeren fra Kriminalregisteret, nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden, m.v.)

§ 1

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, som ændret ved lov nr. 130 af 30. januar 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 ændres »hjemland eller tidligere opholdsland« til: »hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

2. I § 3, stk. 7, indsættes efter »der har opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i stk. 2-4,«: » eller en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 7, nr. 1, jf. § 7, stk. 6,«.

3. I § 4, stk. 1, og § 5, 2. pkt., ændres »hjemland eller tidligere opholdsland« til: »hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

4. I § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt., § 8, og § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

5. I § 6 a, stk. 1, ændres »hjemlandet eller et tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, et tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

6. I § 7, stk. 1, 2. pkt., ændres »stk. 9« til: »stk. 11«.

7. § 7, stk. 2-6, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, såfremt ansøgeren frem til tidspunktet for udrejsen er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal inden udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt pågældende på udbetalingstidspunktet er

sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering. *Stk. 4.* Er pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, tilbageholdes udbetalingen, indtil der falder endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering faldet endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til endelig dom, bortfalder den resterende del af hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Inden afgørelsen træffes, kan kommunalbestyrelsen indhente en udtalelse fra politiet, når der er indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter.«

Stk. 7-12 bliver herefter stk. 6-11.

8. I § 7, *stk. 9*, der bliver stk. 8, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

9. I § 7, *stk. 10*, der bliver stk. 9, ændres »stk. 9« til: »stk. 8«.

10. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Hjælp til repatriering udbetales i tre dele, således at

- 1) der ved tilbagevenden udbetales 20.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 10.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst. Der kan efter ansøgning ved tilbagevenden derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt pågældende har behov herfor.
- 2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering.
- 3) For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For andre udlændinge

udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 2. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales

- 1) ved tilbagevenden 20.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 10.000 kr. pr. person under 18 år, til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan efter ansøgning ved tilbagevenden derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt pågældende har særligt behov herfor.
- 2) efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales der 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering i det pågældende land.
- 3) 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst ved tilbagevenden, jf. stk. 1, nr. 1 og stk. 2, nr. 1 til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav, på højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2 og stk. 2, nr. 2.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.«

11. I § 9, 2. *pkt.*, ændres »§ 7, stk. 3-6« til: »§ 7 a, stk. 2, nr. 3«.

12. I § 9, 3. pkt., ændres »§ 7, stk. 7« til: »§ 7, stk. 6«.

13. I § 9, 4. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 3, og § 7 a, stk. 2, nr. 3«.

14. § 9, 5. pkt., ophæves.

15. I § 9 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.«

16. I § 9 a, *stk. 4*, ændres »§ 7, stk. 1 og 9,« til: »§ 7, stk. 1 og 8,«.

17. I § 9 b, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

”Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.”

18. § 9 b, *stk. 2*, affattes således:

”*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.”

19. I § 9 b, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres ”jf. stk. 1,” til: ”jf. stk. 1, 1. pkt.”.

20. I § 10, *stk. 1, nr. 4*, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

21. I § 10 indsættes efter *stk. 3* som nye stykker:

»*Stk. 4.* Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på reintegrationsbistand, såfremt ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret.«

Stk. 5. Udbetaling Danmark skal i forbindelse med udbetaling af reintegrationsbistand, jf. § 10, *stk. 1* og *2*, årligt i en periode på 5 år fra bevilling af reintegrationsbistanden indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt pågældende er sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8,

nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand.

Stk. 6. Konstaterer Udbetaling Danmark i forbindelse med det årlige opslag i Kriminalregisteret at pågældende er sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, tilbageholdes den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand, indtil der falder endelig dom. Er der på tidspunktet for det årlige opslag i Kriminalregisteret faldet endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til endelig dom, bortfalder den løbende, månedlige reintegrationsbistand. Udbetaling Danmarks tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 7. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Inden afgørelsen træffes, kan kommunalbestyrelsen indhente en udtalelse fra politiet, når der er indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 8-12.

22. I § 10 b, stk. 1, indsættes som 2. og 3. pkt.:

”Bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.”

23. § 10 b, stk. 2, affattes således:

”Stk. 2. Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori afgørelsen om bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b er truffet.”

24. I § 10 b, stk. 4, 1. pkt., ændres ”jf. stk. 1,” til: ”jf. stk. 1, 1. pkt.,”, og ”stk. 1, jf. stk. 3.” ændres til: ”stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 3.”.

25. I § 12, stk. 1, indsættes efter »bortset fra afgørelser efter«: »§ 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, «.

26. § 14 ophæves og affattes således:

»§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7 a, er fastsat i 2021-niveau og reguleres fra og med 2022 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. Det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret senest ved lov nr. 2230 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

- 1.** I § 17 a, stk. 1 og 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning«.
- 2.** I § 17 a, stk. 3 og 5, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2021, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på ansøgninger om hjælp til repatriering indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, og § 10 b, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, har virkning for afgørelser, der er truffet efter lovens ikrafttræden.

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

Indhold

1. Indledning	9
2. Lovforslagets hovedpunkter.....	11
2.1. Udvidelse af mulige destinationer for repatriering	11
2.1.1. <i>Gældende ret</i>	11
2.1.2. <i>Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning</i>	12
2.2. Ændring af sammensætning og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering	13
2.2.1. <i>Gældende ret</i>	13
2.2.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.....	14
2.2.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav	14
2.2.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv	14
2.2.1.4. Etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland	14
2.2.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr.....	15
2.2.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet eller det tidligere opholdsland	15
2.2.1.7. Medbragt lægeordineret medicin	16
2.2.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark.....	16
2.2.1.9. Skolegang til skolesøgende børn.....	17
2.2.1.10. Anskaffelse af nationalitetspas m.v.	17
2.2.2. <i>Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning</i>	18
2.2.2.1. Første del af hjælp til repatriering.....	20
2.2.2.2. Anden del af hjælp til repatriering	21
2.2.2.3. Tredje del af hjælp til repatriering	22
2.3. Nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden	23
2.3.1. <i>Gældende ret</i>	23

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	26
2.4. Indhentelse af oplysninger om ansøgeren fra Kriminalregisteret	32
2.4.1. Gældende ret	32
2.4.1.1. Udbetaling af hjælp til repatriering	32
2.4.1.2. Udbetaling af reintegrationsbistand	33
2.4.1.3. Bestemmelser om strafunddragelse	35
2.4.1.4. Bortfald af resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering	36
2.4.1.5. Kriminalregisterbekendtgørelsen	37
2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	38
2.4.2.1. Indhentning af oplysninger fra Kriminalregisteret i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand	39
2.4.2.2. Indhentning af oplysninger fra Kriminalregisteret på tidspunktet for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige udbetaling af reintegrationsbistand	42
2.5. Regulering af tilbagebetalingskrav	46
2.5.1. Gældende ret	46
2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	48
2.6. Udvidelse af repatrieringslovens dispensationsadgang	50
2.6.1. Gældende ret	50
2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	52
3. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler	53
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige	58
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.	58
6. Administrative konsekvenser for borgerne	58
7. Klima – og miljømæssige konsekvenser	59
8. Forholdet til EU-retten	59
9. Hørte myndigheder og organisationer mv.	59
10. Sammenfattende skema	61

1. Indledning

Det er regeringens opfattelse, at repatrieringsordningen grundlæggende er en god ordning. Det skal være muligt for udlændinge med lovligt ophold i Danmark og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ikke længere ønsker at opholde sig i Danmark, at modtage økonomisk støtte med henblik på at vende tilbage til deres tidligere opholdsland, hjemland eller et land, hvortil de har en nær familiemæssig tillknytning.

Mediedækningen af en række konkrete sager om repatrieringsstøtte har imidlertid vist, at der har været et behov for at gennemgå ordningen med henblik på at sikre, at der ikke er uhensigtsmæssigheder i ordningen, der efter regeringens opfattelse kan undergrave ordningens legitimitet. Hjælp til repatrieringsstøtte skal bevilges til dem, der ønsker at udrejse af Danmark for at etablere sig på ny. Og ordningen skal være attraktiv, således at repatriering er et reelt alternativ til fortsat at opholde sig i Danmark.

Det skal derimod ikke være muligt at modtage økonomisk støtte fra staten i forbindelse med repatriering, hvis en person ønsker at repatriere for dermed at unddrage sig strafforfølgelse eller strafafsoning i Danmark eller hvis personen forud for repatrieringen har begået alvorlig kriminalitet, der – hvis kriminaliteten var blevet pådømt før repatrieringen – efter kriminalitetens art ville have medført, at pågældende blev udvist af Danmark og dermed ikke længere var omfattet af repatrieringslovens personkreds. Og hvis repatrieringen fortrydes, og pågældende vender tilbage til Danmark, skal kommunerne have de rette redskaber til at sikre en tilbagebetaling af repatrieringsstøtten.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en bestemmelse om, at kommunalbestyrelsen ved behandling af ansøgninger om repatrieringsstøtte undersøger, om ansøgeren er registreret som sigtet i Kriminalregistret. Hvis pågældende på tidspunktet frem til udrejsen registreres som sigtet, skal kommunalbestyrelsen meddele afslag til ansøgeren. Tilsvarende skal Udbetaling Danmark i forbindelse med den løbende udbetaling af reintegrationsbistand årligt i en årrække undersøge, om modtageren er sigtet eller dømt for visse former for kriminalitet. Er det tilfældet, skal udbetalingen under nærmere omstændigheder tilbageholdes og stoppes.

Der henvises til afsnit 2.4.

Med det formål at sikre, at personer, der antages at ville benytte hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand til at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, ikke bevilges støtten, foreslås det, at kommunerne i det omfang, der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, på

baggrund af politiets udtalelse kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder desuden, at en udlændings ret til den resterende del af hjælp til repatriering eller fortsat reintegrationsbistand bør bortfalde, hvis Udlændingestyrelsen, efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde støtte, træffer afgørelse om bortfald af en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b.

Der henvises til afsnit 2.3.

Det foreslås desuden – med det formål at begrænse muligheden for snyd med udbetaling af repatrieringsstøtte og samtidig forenkle kommunalbestyrelsens sagsbehandling i sager om repatriering – at indføre en ny ydelsesstruktur for repatrieringsstøtten.

Der henvises til afsnit 2.2.

Det foreslås også at indføre en bemyndigelsesbestemmelse, der medfører, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af repatrieringsstøtte, hvis den repatrierede person, der har mulighed for at fortryde, vender tilbage til Danmark. Det er efter regeringens opfattelse afgørende for repatrieringsordningens legitimitet, at personer, der fortryder repatrieringen, rent faktisk betaler den udbetalte støtte tilbage.

Der henvises til afsnit 2.5.

Regeringen synes, at repatrieringsordningen grundlæggende er en god ordning for de udlændinge og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ikke har fundet sig til rette i Danmark eller som ønsker at tilbringe sin alderdom i det tidligere opholds- eller hjemland eller et øvrigt land, hvortil pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Også personer, som eksempelvis fastholdes i et ægteskab mod deres vilje, og som derfor ønsker at repatriere uden ægtefællen, skal ifølge regeringen kunne anvende repatrieringsordningen, hvis de øvrige betingelser herfor er oplyst.

Det foreslås på den baggrund at udvide dispensationsadgangen, således at også udlændinge, som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne om at blive skilt fra og ikke længere samleve med referencen, kan meddeles dispensation til repatriering.

Der henvises til afsnit 2.6.

Regeringen ønsker endelig, at udlændinge og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab skal have mulighed for at repatriere til et land, som ikke er pågældendes tidligere opholds- eller hjemland,

men som pågældende pga. f.eks. nære familiemedlemmer har en nær tilknytning til. Således kan ægtefæller med forskellige oprindelseslande repatriere sammen.

Der foreslås på den baggrund at udvide repatrieringsadgangen til også at omfatte lande, hvortil den person, der repatrierer, har en tæt familiemæssig tilknytning.

Der henvises til afsnit 2.1.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udvidelse af mulige destinationer for repatriering

2.1.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering i lovens forstand forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Repatrieringslovens § 2 blev indsat ved lov nr. 190 af 25. februar 1999 om forslag til repatrieringslov.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4496), at FN's Generalforsamling ved resolution 428 af 14. december 1950 vedtog statuten for FN's flygtningehøjkommissariat (UNHCR). Generalforsamlingen opfordrede i den forbindelse alle stater til at samarbejde med Højkommissæren i udøvelsen af dennes funktioner, herunder ved at assistere Højkommissæren i tiltag for at fremme frivillig repatriering af flygtninge.

Det fremgår videre af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at UNHCR's eksekutivkomité ved to konklusioner om frivillig repatriering af henholdsvis 1980 (nr. 18, XXXI) og 1985 (nr. 40, XXXVI) har understreget, at frivillig repatriering i almindelighed er den bedste løsning på flygtningeproblemer. Det fremgår af disse konklusioner, som er udtryk for internationale retningslinjer, at staterne bør arbejde for at lette adgangen til at repatriere i sikkerhed og værdighed. UNHCR har endvidere flere gange understreget, at frivillig repatriering skal sikres i et samarbejde mellem hjemlandet, værtslandet, UNHCR og relevante frivillige organisationer.

UNHCR har endvidere ved rapport af 2018 (A/73/12 (Part II)) oplyst, at frivillig repatriering i forhold til sikkerhed og værdighed fortsat er den foretrukne løsning på størstedelen af flygtningesituationerne.

Det fremgår desuden af de almindelige bemærkninger til forslag til repatrieringslov (Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4496), at betegnelsen »hjemland eller tidligere opholdsland« er anvendt af den årsag, at tilbagevenden ikke i alle tilfælde behøver at ske til det land, hvor den pågældende er født, eller hvortil vedkommende har statsborgerskabsmæssig tilknytning.

Hvis en person forud for indrejsen i Danmark har haft bopæl i et andet land, kan vedkommende modtage repatrieringshjælp med henblik på tilbagevenden til dette land. Statsløse, der ikke har noget hjemland at vende tilbage til, er ligeledes omfattet af ordningen ved tilbagevenden til det land, hvor vedkommende tidligere har boet.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Dansk flygtningehjælp har på nuværende tidspunkt ansvaret for den individuelle rådgivning af herboende personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, og varetager den generelle informationsindsats vedrørende repatriering, der fremgår af repatrieringslovens § 4, stk. 2, jf. stk. 1.

Dansk Flygtningehjælp har på baggrund af deres erfaringer fra rådgivningsarbejdet med repatrieringsordningen oplyst, at personer med et ønske om at repatriere somme tider ønsker at repatriere til andre lande end deres hjemland eller tidligere opholdsland. Dansk Flygtningehjælp har herunder oplyst, at dette eksempelvis kan være relevant i de situationer, hvor et ægtepar, der ønsker at repatriere sammen, har forskellige nationaliteter og ønsker at bosætte sig i den ene ægtefælles hjemland eller tidligere opholdsland, hvor den anden ægtefælle aldrig har boet. Ønsket kan endvidere efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse være relevant i de situationer, hvor en person på baggrund af anden familiemæssig tilknytning, herunder til forældre eller børn, ønsker at repatriere til et andet land end sit hjemland eller tidligere opholdsland.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse hensigtsmæssigt, at personer, der ønsker at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, hvortil de i øvrigt har nær familiemæssig tilknytning, får mulighed herfor, uanset om pågældende tidligere har haft opholdsgrundlag i landet.

Med forslaget ønsker Udlændinge- og Integrationsministeriet at modvirke, at udlændinge, der har et reelt ønske om at repatriere, ikke har mulighed herfor, under hensyn til at deres nærtstående slægtninge er bosiddende i et andet land end pågældendes hjemland eller tidligere opholdsland. Tilsvarende gælder for ægtepar, der ønsker at repatriere sammen, men som har forskellige nationaliteter og ønsker at bosætte sig i den ene ægtefælles hjemland eller tidligere opholdsland, hvor den anden ægtefælle aldrig har boet.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 1 vil medføre, at personer, der har et ønske om at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, vil få mulighed herfor, hvis de har tilstrækkelig tilknytning til det pågældende land i form af en ægtefælle eller anden nærtstående familie, der på repatrieringstidspunktet har den fornødne tilknytning til landet. Ordningen vil kunne omfatte alle lande, herunder EU-lande, under forudsætning af, at de personer, der ønsker at repatriere, har den fornødne tilknytning til landet og har mulighed for at opnå opholdstilladelse i landet.

Den foreslåede ordning vil desuden efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse gøre muligheden for at repatriere mere attraktiv, idet personer med familiemæssig tilknytning til andre lande end pågældendes tidligere hjemland eller opholdsland vil kunne repatriere til et land, hvori de kan tage varig bopæl med familiemedlemmet eller repatriere sammen med familiemedlemmet. Det antages på den baggrund, at flere vil kunne benytte sig af repatrieringsordningen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1.

2.2. Ændring af sammensætning og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering

2.2.1. Gældende ret

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til repatriering til en person omfattet af repatrieringsloven. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav, udgifter til transport af erhvervsudstyr, etableringshjælp, køb af erhvervsudstyr, sygeforsikring i et år i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til medbragt lægeordineret medicin, udgifter til nødvendige personlige hjælpemidler og nødvendig vaccination samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 1-10, jf. nedenfor. Satserne reguleres årligt.

Hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5, udbetales i to dele, jf. § 7, stk. 3, 4, 5 og 6, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Efter forarbejderne til loven er formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering at forhindre misbrug af ordningen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1246. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet. Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

2.2.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland

Der kan efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 1, ydes hjælp til udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hjælpen omfatter alle transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet. Hjemrejsen skal foretages så billigt som muligt.

2.2.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 2, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 31.836 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af personligt bohav. Den enkelte kan således selv vælge enten at få støtte til transport af personlige ejendele eller en startpakke til køb af bohav for samme beløb, som der kan ydes i transportstøtte.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 7, at hvis der ønskes hjælp til transport af personlige ejendele, skal transporten til bestemmelsesstedet ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn mv. Hvis der i stedet vælges tilskud til køb af personligt bohav, er det ikke en betingelse for udbetalingen, at den pågældende dokumenterer at have udgifter svarende til 31.836 kr. forbundet med køb af nyt bohav i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ikke krav om eftersendelse af dokumentation for køb af nyt bohav.

2.2.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv

Der kan efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 3, ydes hjælp til udgifter til transport af erhvervsudstyr. Der kan ydes støtte på op til 16.775 kr. til transport af forskelligt udstyr, der er nødvendigt for personen eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er således et krav, at udstyret er nødvendigt i forhold til erhvervet.

2.2.1.4. Etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland

Hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgør indtil 144.900 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 44.193 kr. pr. person, der er under 18 år. Hjælpen udbetales i to dele, hvoraf indtil henholdsvis 57.960 kr. pr. person og indtil 17.677,2 kr. pr. person – svarende til 40 pct. af det samlede beløb – udbetales i forbindelse med tilbagevenden, mens det resterende beløb udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, eller, for de udlændinge, som ikke har fortrydelsesret, 12 måneder efter

udrejsen fra Danmark, jf. lovens § 7, stk. 3. For at forhindre misbrug af repatrieringsordningen og samtidig øge den enkelte udlændings motivation til at blive i hjemlandet gennemførte regeringen i folketingsåret 2003-04 en opdeling af etableringshjælpen - der tidligere udgjorde et engangsbeløb, som havde til formål at støtte personen på tidspunktet for tilbagevenden - således at denne udbetales i to dele, jf. herved lov nr. 1157 af 19. december 2003.

2.2.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr
Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 5, at kommunalbestyrelsen kan yde hjælp til udgifter på højst 16.775 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland samt udgifter på højst 21.665 kr. til transport af sådant udstyr. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503, at det ikke er en betingelse, at erhvervsudstyret skal anvendes af den enkelte udlænding selv, men den pågældende skal selv deltage i erhvervet. Der er således mulighed for, at flere personer i fællesskab kan modtage støtte til fælles indkøb af erhvervsudstyr.

Det er en betingelse, at udstyret skal være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder, og at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 13.

2.2.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet eller det tidligere opholdsland
Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 6, ydes støtte til udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der på tidspunktet for tilbagevenden er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 8.118 kr. pr. år i op til fire år, dvs. at hjælpen i alt højst kan udgøre 31.836 kr. pr. person over 18 år.

Hjælp til udgifter til sygeforsikring udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 4. Første del af hjælpen, svarende til udgifter til det første år, udbetales ved tilbagevenden. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 5, at det er en betingelse for udbetaling af første del af hjælpen, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan første udbetaling ske på baggrund af et tilbud om forsikring. Anden del af hjælp til udgifter til sygesikring udgøres af den hjælp, kommunalbestyrelsen har bevilget for andet, tredje og fjerde år. For udlændinge, der har fortrydelsesret, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det er i nogle lande ikke muligt eller meget vanskeligt at tegne en sygeforsikring. Kommunalbestyrelsen kan på den baggrund efter repatrieringslovens § 7, stk. 5, i stedet for at yde

hjælp til udgifter til sygesikring, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, når sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udbetale 8.118 kr. pr. år i op til fire år med det formål at dække behandlingsudgifter, dvs. i alt højst 32.472 kr.

Hjælp til behandlingsudgifter udbetales i to dele, jf. lovens § 7, stk. 5, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til udgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 16, at der ikke stilles krav om, at personen skal fremlægge dokumentation for afholdte behandlingsudgifter.

2.2.1.7. Medbragt lægeordineret medicin

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 7, ydes støtte til dækning af udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503-4504, at medicinen forudsættes så vidt muligt indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hvis medicinen har begrænset holdbarhed, kan udgifterne til indkøb af medicinen i hjemlandet dog dækkes ved forudbetaling. Det er en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode. Der er ikke fastsat en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin.

2.2.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 8, kan der ydes støtte til udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler. Der kan dog højst ydes støtte til udgifter, der beløber sig til op til 7.080 kr.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252, at kommunalbestyrelsen kan bevillige beløbet til en person, der under sit ophold i Danmark har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende person fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Det er en forudsætning for bevilling af hjælpen, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode.

Der kan endvidere efter bestemmelsen ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen kan i forbindelse med oplysning af sagen anmode

om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252.

2.2.1.9. Skolegang til skolesøgende børn

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 9, kan der ydes hjælp til skoleudgifter på 541 kr. pr. måned pr. barn i op til fire år. Et barn, som repatrierer, vil således kunne modtage 6.492 kr. om året i hjælp til udgifter til skolegang de første fire år efter repatriering har fundet sted, dvs. i alt 25.968 kr. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at det i forbindelse med hjælpen til skoleudgifter ikke er en betingelse for udbetaling, at forældrene dokumenterer at have udgifter forbundet med barnets skolegang i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er endvidere ikke en betingelse, at barnet, på tidspunktet for familiens repatriering, er startet i skole i Danmark.

Hjælp til skoleudgifter udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 6, således at 25 pct. af det beløb, der i alt kan ydes efter bestemmelsen, udbetales i forbindelse med udrejsen fra Danmark, mens den resterende del udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark, eller, for de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, efter fortrydelsesfristens udløb. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af repatrieringshjælpen, at familien fremlægger dokumentation for, at barnet er indskrevet i en skole i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at opdelingen af udbetaling af hjælp til skoleudgifter sikrer, at familien har mulighed for at afholde eventuelle omkostninger, der er forbundet med indskrivningen af barnet i skole, herunder eventuelt indmeldelsesgebyr samt køb af skoleuniform og skolebøger m.v., samtidig med at mulighederne for misbrug af ordningen mindskes. Det er derimod ikke en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6.

2.2.1.10. Anskaffelse af nationalitetspas m.v.

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 10, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 10.612 kr. pr. person til anskaffelse af nationalitetspas m.v. Det er således muligt for en person at søge om hjælp til at få dækket eventuelle udgifter, der er forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende, som kan være en nødvendighed for at vende tilbage, herunder rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade i Danmark eller i udlandet. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 9, at det er en betingelse for udbetaling af hjælp efter bestemmelsen, at den pågældende udlænding dokumenterer at have haft udgifter forbundet med anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende rejsedokumenter. Udgifter til transport m.v. afholdes billigst muligt.

De ovenfor angivne beløb er fastsat i 2021-niveau, jf. vejledning nr. 9981 af 10. december 2020 om regulering pr. 1. januar 2021. Beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets intention, at repatrieringsordningen skal være attraktiv for de udlændinge, der er omfattet af repatrieringsloven og ønsker at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.

Samtidig ønsker Udlændinge- og Integrationsministeriet at mindske muligheden for misbrug af repatrieringsordningen ved, at en større andel af den samlede hjælp til repatriering udbetales efter udlændingens tilbagevenden, ligesom regeringen ønsker at øge motivationen for en repatrieret person til at indrejse i repatrieringslandet i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det er herudover Udlændinge- og Integrationsministeriets hensigt at skabe en større klarhed og overblik over ydelsesstrukturen, så den enkelte person i højere grad kan gennemskue, hvilket konkret beløb, den pågældende kan forvente at få udbetalt ved bevilling af hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Der kan i dag være store spænd mellem de samlede bevilligede beløb, da der for så vidt angår en række af de nuværende ydelsestyper skal foretages en konkret vurdering af hver enkelt persons behov for den enkelte ydelse. Det er således ønsket, at personen opnår større viden om og sikkerhed for, hvilket konkret beløb den pågældende og dennes familie samlet set kan forvente at modtage i forbindelse med udbetalingen af repatrieringshjælpen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet ønsker samtidig at forenkle ydelsesstrukturen med henblik på at understøtte en så vidt mulig mere hensigtsmæssig og enkel administration af sagerne i kommunerne.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at det ikke kan forventes, at kommunerne har det fornødne kendskab til alle relevante tredjelande, der er tilstrækkeligt for f.eks. at kunne vurdere indholdet og relevansen af en erhvervsplan, som i dag skal fremlægges for kommunen for at kunne få bevilget støtte til indkøb af erhvervsudstyr. Ministeriet ønsker på den baggrund – med henblik på at lette kommunernes sagsbehandling – at der i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om repatrieringshjælp skal foretages væsentligt færre vurderinger af behovet for forskellige ydelsestyper, som forudsætter bl.a. et nøje kendskab til det land, hvortil pågældende repatrierer.

Det er på den baggrund efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse grund til at omstrukturere og opdele ydelsesstrukturen på en ny måde. Dette gælder både de enkelte former for hjælp til repatriering, der fremover udgøres af faste beløb samt mulighed for dækning af konkrete udgifter til medicin mv., og tidspunktet for, hvornår raterne af repatrieringshjælpen udbetales.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at hjælp til repatriering bør udbetales i tre dele, således at den første del af den samlede hjælp til repatriering udbetales ved tilbagevenden. Denne del vil som udgangspunkt alene dække udgifter til rejsen og den indledende, kortsigtede etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil pågældende har nær familiemæssig tilknytning, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen. Den anden del af repatrieringshjælpen, som forudsættes udbetalt kort tid efter repatrieringen, vil som udgangspunkt dække hjælp til etableringen efter indrejsen i repatrieringslandet. Den tredje del vil dække hjælp til den endelige etablering efter repatrieringen.

Det foreslås således, at de op til ti forskellige former for hjælp til repatriering, som den samlede hjælp til repatriering i dag kan udgøres af, forenkles og samles på færre former for hjælp til repatriering. Det foreslås endvidere, at hjælp til repatriering udbetales ad tre omgange.

Den foreslåede ordning vil betyde, at nogle nuværende ydelsestyper vil bortfalde, og der vil samtidig blive stillet færre dokumentationskrav i forbindelse med de ydelsestyper, der fortsat indgår i den foreslåede ordning. Det er således Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at ordningen vil være lettere at administrere for kommunalbestyrelsen og lettere at overskue for den enkelte borger. En sådan ændring har bl.a. til hensigt at mindske risikoen for, at ordningen misbruges derved, at en udlænding får udbetalt en væsentlig andel af den samlede repatrieringshjælp her i landet uden at repatriere. Samtidig undgås en eventuel transport af store mængder kontanter i forbindelse med udrejsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder i den forbindelse, at det fortsat vil være hensigtsmæssigt, at den resterende del – dvs. tredje del i medfør af forslaget - af hjælp til repatriering, som udgør størstedelen af den samlede repatrieringshjælp, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb eller, for de udlændinge, der ikke har fortrydelsesret, 12 måneder efter udrejsen af Danmark, i overensstemmelse med de nuværende regler for udbetaling af hjælp til etablering, udgifter til sygeforsikring, behandlingsudgifter og udgifter til skolegang.

Tilsvarende vil tredje del blive udbetalt til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet seneste 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra de danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelig tilsagt om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den tredje rate, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets intention, at der ud fra en gennemsnitsbetragtning ikke med den foreslåede ordning ændres på den samlede værdi af hjælp til repatriering for den enkelte person.

Det foreslås, at beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent, og at beløbene vil fremgå af vejledning om satser.

2.2.2.1. Første del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at første del af hjælp til repatriering udgøres af et fast støttebeløb på 20.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 10.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år. Første rate vil alene dække udgifter relateret til selve udrejsen og den første tid efter ankomsten til repatrieringslandet frem til udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen. Anden del af repatrieringshjælpen forudsættes således udbetalt hurtigst muligt efter ankomsten.

Første del af hjælp til repatriering vil bestå af transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet. Hjemrejsen skal foretages så billigt som muligt.

Eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer vil – foruden det faste støttebeløb – kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode. Der vil endvidere som led i udbetalingen af første del kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer, der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde. Der fastsættes – i lighed med gældende regler – ikke en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., vil – foruden det faste beløb – endvidere kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil være tale om situationer, hvor pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der er tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, dvs. hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor skal tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, ydes der støtte til højst 1 års forbrug. Det er en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov

for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der kan som udgangspunkt kun ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

2.2.2.2. Anden del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at anden del af hjælp til repatriering udgøres af et fast beløb på 70.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år.

Anden del af repatrieringshjælpen vil efter den foreslåede ordning blive bevilliget med henblik på at dække udgifterne ved genetablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, uanset de faktiske etableringsomkostninger i det pågældende land, herunder evt. indkøb af nyt bohav, behandlingsudgifter samt skolegang for skolesøgende børn. Der vil således ikke kunne udbetales et mindre beløb i anden del af repatrieringshjælpen under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er lavere end i andre lande.

For personer, der er fyldt 18 år, og som ikke bevilges reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, vil der endvidere indgå et støttebeløb på 15.000 kr. pr. person med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, i anden del af repatrieringshjælpen. Beløbet udbetales kun til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsstøtte, idet det ved reintegrationsstøtten forudsættes, at modtageren ikke må antages at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved forudsættes, at pågældende ikke er erhvervsaktiv. Tildeling af erhvervsstøtte forudsætter ikke, at personen godtgør et behov herfor.

De bevilligede beløb i anden del af repatrieringshjælpen vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen vil i givet fald blive nedjusteret svarende til udgifterne hertil. Der vil således, under forudsætning af godtgørelse af behovet herfor, i forbindelse med udbetalingen af første del af hjælp til repatriering kunne udbetales udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i det land, hvortil pågældende repatrierer. Det vil dog være det klare udgangspunkt for indkøb af erhvervsudstyr, at dette skal indkøbes efter indrejsen til repatrieringslandet.

Der kan endvidere - mod fradrag i anden del af hjælp til repatriering - ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas mv. inden udrejsen fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om modregning i anden del af hjælpen til repatriering i afsnit 2.1.2.4.

Det forudsættes således, at kommunen ikke i alle sager vil skulle tage stilling til, om ansøgeren vil skulle bevilges støtte ud over det faste støttebeløb. Kun i sager, hvor ansøgeren angiver at have et konkret behov for dækning af udgifter til eksempelvis lægeordineret medicin eller nødvendige vaccinationer, vil kommunalbestyrelsen skulle tage konkret stilling til ansøgerens behov.

2.2.2.3. Tredje del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at tredje del af hjælp til repatriering udgøres af et fast beløb på 75.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år.

Tredje del af hjælp til repatriering vil omfatte alle udgifter til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold uanset udgifternes karakter.

Udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering vil efter den foreslåede ordning – i lighed med de nugældende regler for udbetaling af anden del af etableringshjælp, udgifter til sygeforsikring, behandlingsudgifter og udgifter til skolegang – komme til udbetaling efter fortrydelsesrettens udløb, eller for udlændinge, der ikke er omfattet af fortrydelsesretten, 12 måneder fra udrejsen af Danmark, forudsat de øvrige betingelser i repatrieringsloven er opfyldt.

For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab vil tredje del af hjælp til repatriering, efter den foreslåede ordning, blive udbetalt, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

2.2.2.4. Modregning i anden del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter i forbindelse med afrejse og ankomst ved tilbagevenden til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav, på højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Bestemmelsen vil således ikke have betydning for det samlede beløb, som hjælp til repatriering udgør efter forslaget, men der vil alene være tale om en omstrukturering af beløbene. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at

udbetalingen af første del og andel del af hjælp til repatriering kan tilpasses en persons behov for nødvendig hjælp ved henholdsvis tilbagevenden og efter indrejsen i det land, hvortil pågældende repatrierer.

2.2.2.5. Fastsættelse af nærmere regler om hjælp til repatriering

Det foreslås, at Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering. Det forventes, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering, herunder oplysningspligt over for det pengeinstitut, der vil skulle bistå ansøgeren med at overføre penge i forbindelse med repatrieringen med det formål at imødekomme de regler om kundekendskab, som pengeinstitutterne er underlagt. Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om f.eks. sagsbehandlingen af ansøgninger om hjælp til repatriering m.v.

2.3. Nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

2.3.1. Gældende ret

Udlændinge uden opholdstilladelse i Danmark omfattes som altovervejende hovedregel ikke af repatrieringsloven.

Det betyder bl.a., at en udlænding ikke omfattes af repatrieringsloven og dermed heller ikke har ret til hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvis opholdstilladelsen som flygtning eller familiesammenført m.v. på tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde støtte er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

En udlænding, der hidtil har opholdt sig lovligt her i landet, men som er udvist som følge af kriminalitet mv., er således ikke omfattet af repatrieringsloven og har dermed heller ikke mulighed for at opnå hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Tilsvarende gælder, bl.a. hvis udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget, fordi den pågældende uden for landet er dømt for et kriminelt forhold, som vil kunne medføre udvisning af Danmark, hvis pådømmelsen var sket her i landet, eller når der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået sådan kriminalitet.

For personer omfattet af repatrieringsloven kan kommunalbestyrelsen under visse nærmere betingelser og efter ansøgning yde hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, og løbende månedlig reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele. I disse tilfælde er udbetaling af den resterende del af hjælpen bl.a. betinget af, at de tidsmæssige betingelser er opfyldt. En

opholdstilladelse bortfalder normalt, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, eller når udlændingen har opholdt sig uden for landet i en længere periode, jf. udlændingelovens § 17. Bortfald af udlændingens opholdstilladelse indebærer, at udlændingen ikke på ny kan indrejse og tage ophold i Danmark, medmindre udlændingen har et andet lovligt opholdsgrundlag. For visse udlændinge, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed opgiver bopælen her i landet, gælder der imidlertid en særlig fortrydelsesret på op til 12 på hinanden følgende måneder, som i visse tilfælde kan forlænges op til i alt 2 år. Fortrydelsesretten indebærer, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, uanset at udlændingen er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed har opgivet sin bopæl i Danmark. Der kan herved henvises til udlændingelovens §§ 17 og 17 a. For udlændinge, der efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, har en fortrydelsesret på 12 måneder eller mere, kan den resterende del af hjælp til repatriering udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, såfremt de øvrige betingelser for udbetaling er opfyldt, jf. nedenfor. For andre udlændinge – hvor fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a er af kortere varighed end 12 måneder, eller hvor der ikke gælder nogen fortrydelsesret – kan den resterende del af hjælp til repatriering udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og fortsat reintegrationsydelse ophører, hvis udlændingen flytter til et andet land eller dør. Reintegrationsbistanden ophører endvidere, hvis udlændingen kommer i besiddelse af midler, der kan dække behovet for reintegrationsbistand. For udbetaling af både den resterende del af hjælp til repatriering og fortsat reintegrationsbistand gælder desuden en betingelse om fravær af alvorlig kriminalitet mv. begået efter tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde støtte, jf. nedenfor.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen således afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Bortfald af den resterende del af hjælpen er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 2.

Dette betyder, at den restende del af hjælp til repatriering bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, men forud for det tidspunkt, hvor personen anmoder herom, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til, at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at personen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.), at personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-

24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, at der er alvorlig grund til at antage, at personen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, eller at personen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen endvidere afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Bortfald af yderligere reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, og indtil det tidspunkt, hvor bistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Dette betyder, at en persons ret til fortsat udbetaling af den løbende månedlige reintegrationsbistand, herunder eventuel supplerende bistand, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, men forud for det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til de ovenfor anførte udelukkelsesgrunde i udlændingelovens § 10.

Det forudsættes, at der i forhold til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Retten til den resterende hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til, og øvrige familiemedlemmer vil ikke i denne sammenhæng vil bøde for forhold, som alene kan henføres til personen selv.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.) blev der indført en bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, hvorefter opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald

af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen senest har haft bopæl, videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke oplysninger om, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, jf. udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4.

Ved lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere) blev der bl.a. indført en ordning om ophør af udbetaling af offentlige ydelser for fremmedkrigere. Loven har bl.a. til formål at forhindre, at fremmedkrigere kan finansiere deres ophold i konfliktområder med offentlige ydelser. Af forarbejderne til loven, jf. lovforslag nr. L 192 af 26. april 2017, Folketingstidende 2016-17, A, L 192 som fremsat, fremgår det bl.a., at visse offentlige ydelser ikke fandtes at være relevante at medtage i en ordning om ydelsesstop over for til fremmedkrigere, der navnlig er baseret på pasinddragelsesreglerne (paslovens § 2, stk. 1, nr. 4). Det drejede sig bl.a. om ydelser omfattet af repatrieringsloven, idet disse ydelser alene udbetales til udlændinge, der har opgivet deres opholdstilladelse i Danmark og ikke er i besiddelse af pas, der kan inddrages af danske myndigheder. Det blev i den forbindelse bemærket, at Udlændinge- og Integrationsministeriet vil vurdere, om der kan etableres en ordning, hvormed udbetaling af ydelser omfattet af repatrieringsloven kan stoppes ud fra hensyn svarende til dem, der ligger bag dette lovforslag.

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Yderligere støtte ved repatriering, dvs. den resterende del af hjælp til repatriering eller fortsatte månedlige udbetalinger af reintegrationsbistanden, kan bortfalde, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om at yde støtte, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b.

Er en udlændings opholdstilladelse bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, fordi udlændingen opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil sådanne aktiviteter efter omstændighederne også kunne have ført til, at udlændingen udelukkes fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Efter de anførte udelukkelsesbestemmelser kan en udlænding således bl.a. udelukkes fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til, at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Er dette tilfældet, kan retten til yderligere støtte ved repatriering bortfalde, hvis de øvrige betingelser efter repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b er opfyldt.

Imidlertid kan det ikke afvises, at bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, vil kunne ske, selvom de aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, ikke samtidig omfattes af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Det kan således ikke afvises, at bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 21 b i relation til de omfattede aktiviteter har et videre anvendelsesområde end udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. I de tilfælde, hvor en aktivitet omfattes af udlændingelovens § 21 b, uden at aktiviteten efter sit indhold samtidig (også) kunne være omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil aktiviteten ikke kunne føre til bortfald af yderligere støtte efter repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b.

Hertil kommer, at hvis den aktivitet, der begrundet bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, i sin helhed har fundet sted forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde støtte ved repatriering, omfattes aktiviteten ikke af bestemmelserne om bortfald af yderligere støtte i medfør af repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b – heller ikke selvom aktiviteten efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Træffer Udlændingestyrelsen først afgørelse om bortfald af udlændingens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, vil en sådan aktivitet – der har fundet sted forud for afgørelsen om at yde støtte – således aldrig kunne føre til, at yderligere støtte bortfalder i medfør af repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at hensynet til den almindelige retsfølelse bør føre til, at yderligere støtte ved repatriering skal bortfalde, hvis Udlændingestyrelsen – efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde støtte – træffer afgørelse om, at en udlændings opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, uanset hvornår aktiviteten, der fører til bortfald, har fundet sted, jf. herved også lovforslag nr. L 192 af 26. april 2017.

Det foreslås på den baggrund, at der i tillæg til den eksisterende bortfaldsordning i repatrieringsloven i tilfælde af alvorlig kriminalitet mv. begået efter repatriering indføres en ordning, hvorefter en udlændings ret til den resterende del af hjælp til repatriering eller fortsat reintegrationsbistand bortfalder, hvis Udlændingestyrelsen, efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde støtte, træffer afgørelse om bortfald af udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

Det er endvidere afgørende for regeringen, at personer, der har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, ikke har mulighed for at finansiere deres

aktiviteter ved hjælp af ydelser betalt af den danske statskasse. Det er ikke acceptabelt, at pågældende personers ophold eller aktiviteter i konfliktområder, medfinansieres af danske ydelser.

Ved lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og en række andre love indførtes en række ændringer i diverse ydelseslove, der skal forhindre, at pågældende personer kan finansiere deres ophold i konfliktområder med offentlige midler. Det fremgår af lovforslaget, at repatrieringsloven ikke blev ændret i den forbindelse, idet Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Uddannelses- og Forskningsministeriet og Skatteministeriet fandt, at enkelte ydelser, der er omfattet af strafunddragelsesordningen, herunder repatrieringsstøtten, ikke var relevant at medtage i denne ordning om ydelsesstop over for disse personer, der navnlig er baseret på pasinddragelsesreglerne. Der er således ikke i dag bestemmelser, der regulerer adgangen til at bevilge repatrieringsstøtte i tilfælde, hvor PET vurderer, at en udlænding med lovligt ophold i Danmark eller en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab er radikaliseret eller har til hensigt at deltage i eller understøtte aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det skal efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse være muligt for kommunalbestyrelsen at afslå en ansøgning om hjælp til repatriering eller løbende, månedlig reintegrationsbistand efter repatrieringsordningen på baggrund af politiets udtalelse om, at der er grund til at antage, at vedkommende vil anvende repatrieringsstøtten til at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det foreslås på den baggrund, at kommunalbestyrelsen i de sager, hvor der er indikationer på at ansøgeren vil tage til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan indhente en udtalelse fra politiet, om hvorvidt politiet finder, at der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der foretages af den relevante kommune, om der i den enkelte sag foreligger indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter, og kommunen derved skal indhente en udtalelse fra politiet. Der er tale om en relativt lav bevisstandard, idet der alene skal være indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Sådanne indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en

væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan eksempelvis bero på indberetninger til kommunen om, at der er mistanke om, at pågældende er radikaliseret eller udviser anden mistænkelig adfærd, eller kommunen i øvrigt som led i det kommunale forebyggende arbejde er bekendt med anmærkning på pågældende om aktiviteter på de sociale medier, ytringer mv. Det kan også eksempelvis bero på henvendelser om bekymringer for ekstremisme til infohusene, som består af et formaliseret samarbejde mellem politi, kommune og andre relevante myndigheder.

Udtalelsen om, hvorvidt pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Kommunalbestyrelsen vil på baggrund af udtalelsen fra politiet træffe afgørelse om, hvorvidt der kan tildeles hjælp til repatriering eller løbende, månedlig reintegrationsbistand.

Det vil i politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden bl.a. være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil efter forslaget være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme mv.).

Efter forslaget vil en person være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

En person vil efter forslaget være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gøre sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold

(straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil efter forslaget ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Politiet vil efter forslaget afgive en udtalelse til kommunalbestyrelsen om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiet vil i den forbindelse høre PET, hvor politiet vurderer, at det er nødvendigt.

De oplysninger, som politiets udtalelse vil være baseret på, vil således i vidt omfang stamme fra PET, og det må derfor forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis oplysningerne stammer fra udenlandske partnere eller kilder, idet sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke vil kunne fremlægges under behandlingen af sagen. I sådanne tilfælde vil PET ikke videregive oplysningerne til politiet, men derimod tilkendegive over for politiet, at PET ikke kan bidrage med oplysninger om ansøgeren. Politiet vil på den baggrund tilkendegive over for kommunalbestyrelsen, at politiet ikke er i besiddelse af oplysninger, der giver grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Kommunen vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp eller reintegrationsbistand på baggrund af sådanne oplysninger.

PET vil efter den foreslåede bestemmelse således udelukkende skulle bidrage til politiets udtalelse, i det omfang PET er i besiddelse af åbne oplysninger om, at ansøgeren må antages at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det betyder, at hvis PET i en sag er i besiddelse af åbne oplysninger, som giver grund til at antage, at ansøger vil anvende sin repatrieringshjælp eller reintegrationsbistand til i udlandet at deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan PET fremlægge disse oplysninger. Efter forslaget vil politiets udtalelse herefter alene være baseret på åbne oplysninger fra PET i det omfang PET er hørt.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om hjælp til repatriering eller løbende, månedlig reintegrationsbistand vil efter forslaget derfor skulle foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det

forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger uprøvet til grund ved afgørelsen om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om hjælp til repatriering eller løbende, månedlig reintegrationsbistand til den pågældende, såfremt politiet tilkendegiver, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det vil efter forslaget således være kommunalbestyrelsen - der på baggrund af politiets udtalelse - kan træffe afgørelse om, at repatrieringshjælp eller reintegrationsbistand ikke kan ydes.

Et sådant afslag vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1, og behandlingen af sådanne sager vil således skulle ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven samt øvrige forvaltningsretlige regler og grundsætninger.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, skal en part i en sag gøres bekendt med oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder og have lejlighed til at fremkomme med en udtalelse, når det må antages, at parten ikke er bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af disse oplysninger. Det gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 5, 2. led, kan partshøring undlades, hvis forelæggelsen af oplysningerne eller vurderingerne for parten vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis partens opholdssted er ukendt, eller hvis den pågældende er udrejst til et ukendt sted, og sagen ikke kan udsættes, til vedkommende (muligvis) vender tilbage.

Partshøring kan kun undlades, hvis der er udfoldet rimelige bestræbelser på at finde en måde at kontakte parten på. Er det ikke muligt at partshøre den pågældende, vil der kunne træffes afgørelse på det foreliggende grundlag.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering eller løbende, månedlig reintegrationsbistand efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til forslaget, ikke skal kunne indbringes for Ankestyrelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det ubetænkeligt at afskære adgang til administrativ rekurs til Ankestyrelsen i sådanne sager navnlig henset til, at politiets udtalelse om, hvorvidt der er være grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, i hovedsagen baserer sig på oplysninger af politi- og efterretningsmæssig

karakter. Der er således tale om spørgsmål, som sædvanligvis vurderes af domstolene (i sager om bl.a. bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b), og som ikke ligger inden for Ankestyrelsens sædvanlige ansvarsområde i forbindelse med klagesager.

Indførelse af en klageadgang til Ankestyrelsen ville således skabe en helt ny retsstilling derved, at Ankestyrelsens prøvelse i princippet vil kunne omfatte politiets udtalelse, hvilket efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse ikke vil være hensigtsmæssigt.

Det er endelig indgået i vurderingen af, om klageadgangen bør afskæres, at der formentlig vil være tale om et meget begrænset antal sager om afslag på hjælp til repatriering eller løbende, månedlig reintegrationsbistand efter forslaget hvorfor det ikke synes hensigtsmæssigt at etablere en mere kompleks administrativ klageordning.

Dertil kommer, at kommuner ikke står i et almindeligt underordningsforhold til andre myndigheder, hvorfor deres afgørelser ikke kan påklages efter den almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætning om rekurs, jf. Niels Fenger, Forvaltningsret, 1. udgave (2018), side 1016.

Kommunalbestyrelsens afgørelse, herunder politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og om der derfor bør bevilges repatrieringshjælp eller reintegrationsbistand, vil kunne prøves af domstolene ved indbringelse af kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på repatrieringsstøtte. Det bemærkes i den forbindelse, at domstolenes prøvelse af politiets udtalelse vil bero på fremlæggelse af åbent materiale fra politiet, som vi kunne fremlægges under domstolenes prøvelse.

Hertil kommer, at kommunalbestyrelsens afgørelser om ikke at bevilge repatrieringsstøtte vil være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og at ansøgeren således vil kunne klage over afgørelsen til ombudsmanden.

2.4. Indhentelse af oplysninger om ansøgeren fra Kriminalregisteret

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Udbetaling af hjælp til repatriering

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 11, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

De forskellige ydelsestyper, der kan udbetales i forbindelse med repatrieringen, er nærmere indeholdt i repatrieringslovens § 7, stk. 2.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 3-6. Der henvises herom til afsnit 2.2.

Det følger af udlændingelovens § 17 a, at der for visse udlændinge, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed opgiver bopælen her i landet, gælder en særlig fortrydelsesret på op til 12 på hinanden følgende måneder, som i visse tilfælde kan forlænges op til i alt 24 måneder. Fortrydelsesretten indebærer, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, uanset at udlændingen er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed har opgivet sin bopæl i Danmark.

For udlændinge, der efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, har en fortrydelsesret på 12 måneder eller mere, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, jf. ovenfor, efter fortrydelsesrettens udløb. For andre udlændinge – hvor fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a er af kortere varighed end 12 måneder, eller hvor der ikke gælder nogen fortrydelsesret – udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

For udlændinge gælder således, at den restende del af hjælp til repatriering kan udbetales, når de tidsmæssige betingelser er opfyldt, dvs. typisk når der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller når fortrydelsesretten herefter udløber.

For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab sker udbetaling af den resterende del af hjælp til repatrieringen, når den pågældende, på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Tilsvarende skal børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og dermed ikke modtager hjælp til repatriering, og som opholder sig sammen med den repatrierede forælder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, løses fra deres danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den resterende hjælp til henholdsvis etablering, sygeforsikring, behandlingsudgifter og skoleudgifter, når den pågældende herudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

2.4.1.2. Udbetaling af reintegrationsbistand

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis

personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand (nr. 1), ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl (nr. 2), har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år (nr. 3) og på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 4).

Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 2, at personen, i stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1 kan, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.

Videre fremgår det af repatrieringslovens 10, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Beløbene reguleres ikke, men er permanente. Anmodningen er uigenkaldelig.

Repatrieringslovens § 10, stk. 4-7, regulerer en række regler vedrørende genoptagelse af sager om reintegrationsbistand, medtagelse af pension, Udbetalings Danmarks administration af udbetalingen, fastsættelse af størrelsen af reintegrationsbistanden og terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret.

De nærmere regler om udbetaling af reintegrationsbistand er fastsat i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelser for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Det fremgår bl.a. af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, at Udbetaling Danmark forestår udbetaling af reintegrationsbistand og i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen kan træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand.

Det fremgår videre af bekendtgørelsens § 12, stk. 1, at Udbetaling Danmark én gang årligt skal anmode modtageren af reintegrationsbistand om en bekræftelse af, at den pågældende er i live og fortsat opfylder betingelserne for modtagelse af reintegrationsbistand. Udbetaling Danmark skal i den forbindelse anmode om en erklæring med oplysning om udlændingens civilstand, indtægts- og formueforhold samt om eventuel ægtefælles indtægt.

2.4.1.3. Bestemmelser om strafunddragelse

Det fremgår af repatrieringslovens § 9 a, stk. 1, at hjælp til repatriering ikke ydes til en person, som bevidst unddrager sig strafforfølgning her i landet i tilfælde, hvor den pågældende er varetægtsfængslet, hvor politiet eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling, eller hvor der foreligger en varetægtsfængslingskendelse.

Ligeledes fremgår det af repatrieringslovens § 9 a, stk. 2, at hjælp til repatriering endvidere ikke ydes til en person, som bevidst unddrager sig straffuldbyrdelse her i landet, hvis den pågældende er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

Efter repatrieringslovens § 9 a, stk. 3, skal politiet eller kriminalforsorgen, hvis de får formodning om, at en person, der bevidst unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, underrette kommunalbestyrelsen om unddragelsen. Underretning skal gives til kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori udlændingen har eller senest har haft bopæl.

Tilsvarende gælder efter repatrieringslovens § 10 a, stk. 1-3, vedrørende reintegrationsbistand.

Bestemmelserne er indsat ved lov nr. 327 af 18. maj 2005 om ændring af lov om social pension og andre love (Ophør af udbetaling af social pension og andre ydelser ved unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrdelse).

Bestemmelserne blev indsat sammen med en række tilsvarende bestemmelser om strafunddragelse og underretningspligt i øvrige love om ydelser, herunder lov om social pension, lov om social service, lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

I forhold til repatrieringslovens § 9 a, stk. 3, og § 10 a, stk. 3, om videregivelse af oplysninger, fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 816), at der efter bestemmelserne alene skal ske videregivelse af oplysninger i situationer, hvor der foreligger konkrete oplysninger, der kan danne grundlag for en formodning om, at den pågældende modtager hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, f.eks. hvor politiet via efterforskningen bliver bekendt med, at den pågældende modtager en sådan støtte efter repatrieringsloven. For kriminalforsorgen kan »formodningen« f.eks. opstå, fordi der i forbindelse med en dom er udarbejdet en § 808-undersøgelse, hvori det er beskrevet, at den pågældende modtager hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, eller fordi det i den pågældendes straffedom er beskrevet, at den pågældende modtager en sådan støtte.

Det fremgår desuden af § 11, nr. 1, i de specielle bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 826), at såfremt kommunalbestyrelsen fra anden side modtager oplysning om, at en udlænding, der har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet, skal kommunalbestyrelsen efter omstændighederne nærmere undersøge rigtigheden heraf, herunder eventuelt ved at rette henvendelse til politiet eller kriminalforsorgen. Såfremt det kan bekræftes, at udlændingen bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at hjælp til repatriering ikke kan udbetales, jf. §§ 9 a, stk. 1 og 2.

Efter gældende ret har kommunalbestyrelsen således ikke mulighed for at give afslag på hjælp til repatriering til en person, der på ansøgningstidspunktet er sigtet for en lovovertrædelse, hvis pågældende ikke er varetægtsfængslet, eller politiet ikke eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling, eller hvor der ikke foreligger en varetægtsfængslingskendelse. Kommunalbestyrelsen er desuden ikke forpligtet til at undersøge, om en person, der ansøger om hjælp til repatriering, på ansøgningstidspunktet er sigtet for en lovovertrædelse.

2.4.1.4. Bortfald af resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering

Det fremgår af repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Det fremgår desuden af repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, at bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Videre fremgår det af repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Af repatrieringslovens § 9 b, stk. 4-7, fremgår en række regler om vurdering af ovenstående tilfælde, indhentelse og videregivelse af oplysninger m.v.

En tilsvarende bestemmelse er indsat i repatrieringslovens § 10 b vedrørende reintegrationsbistand.

Der henvises til afsnit 2.4. for en beskrivelse af gældende ret for bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering m.v.)

2.4.1.5. Kriminalregisterbekendtgørelsen

Det fremgår af kriminalregisterbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at Det Centrale Kriminalregister består af en afgørelsesdel og en efterforskningsdel.

I afgørelsesdelen optages oplysninger om personer, om hvem der er truffet afgørelse i straffesager, herunder straffesager behandlet i den militære retsplejes former, og i efterforskningsdelen optages oplysninger af politimæssig betydning, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1.

Af bilag 1 til bekendtgørelsen fremgår, at domme og bødevedtagelser, herunder vedtagne udenretlige bødeforelæg, som omfatter overtrædelser af straffeloven, registreres i Kriminalregisteret.

Af bilag 2 til bekendtgørelsen fremgår, at der registreres sigtelser for:

- overtrædelse af straffeloven,
- overtrædelse af våbenloven,
- overtrædelse af lov om jagt og vildtforvaltning,
- overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer,
- overtrædelse af toldloven, der må antages at medføre frihedsstraf,
- overtrædelse af udlændingeloven for så vidt angår bistand til en udlændings ulovlige indrejse eller ophold samt overtrædelse af meddelt indrejseforbud,
- overtrædelse af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning,
- overtrædelse af færdselslovens § 53, § 54, stk. 1 og 2, § 56, stk. 1, 1. pkt., § 63, stk. 1, 1. pkt., § 117 a, § 117 c, stk. 1, 2. pkt., samt ved andre færdselslovovertrædelser, når der opstår spørgsmål om betinget eller ubetinget frakendelse af førerretten, herunder retten til at føre lille knallert,
- overtrædelse af bestemmelser vedrørende kontrolapparat, der er omfattet af de forordninger, der er nævnt i færdselslovens § 86 a, stk. 1, eller af forskrifter, der er udstedt i medfør af færdselslovens § 86 a, stk. 1, samt overtrædelse af de i færdselslovens § 125, stk. 2, nr. 1-5, nævnte bestemmelser,
- overtrædelse af færdselslovens bestemmelser om kørsel med overlæs,
- overtrædelser af færdselslovens § 67, stk. 2, hvor en knallert er konstruktivt ændret med henblik på hastighedsforøgelse, eller som er i en sådan ulovlig stand, at den for så vidt angår lille knallert kan køre 43 km i timen eller derover og for så vidt angår stor knallert kan køre 64 km i timen eller derover,
- overtrædelse af særlovgivningen, der indgår som biforhold i et sagskompleks, under forudsætning af, at forholdet er registreringspligtigt på afgørelsestidspunktet,
- overtrædelse af lov om forbud mod ophold i bestemte ejendomme,

- overtrædelser, der er omfattet af dyreværnslovens § 29 b, stk. 1, jf. stk. 2, jf. bekendtgørelse om visse forhold vedrørende betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervmæssig transport af dyr,
- forhold, hvor der er sket udenretslig konfiskation på sigtelsestidspunktet.

Det følger således modsætningsvist heraf, at ikke alle sigtelser er registreringspligtige i kriminalregisteret. Dette gælder f.eks. overtrædelse af hastighedsbestemmelserne i færdselsloven, der sanktioneres med en bødestraf på under 2.500 kr., og som ikke medfører et klip.

Det fremgår i øvrigt modsætningsvist, at oplysninger om anklagemyndighedens tiltalerejsning i straffesager ikke er registreringspligtige i henhold til kriminalregisterbekendtgørelsen, og kriminalregisteret indeholder derfor ikke oplysninger om tiltalerejsning mod personer i straffesager.

En person, der er registreret som sigtet for et strafbart forhold, ændrer således ikke status i Kriminalregisteret i forbindelse med eventuel tiltalerejsning, men forbliver registreret som sigtet, indtil der er faldet dom i sagen.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det kan virke stødende for den almindelige retsopfattelse, at en person kan opnå hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, når pågældende er registreret sigtet eller dømt for en lovovertrædelse, og på den baggrund befinder sig i en position, hvor vedkommende efter udrejsen efter omstændighederne kan blive kendt skyldig for en eller flere lovovertrædelser begået inden indgivelsen af ansøgningen om repatrieringsstøtte.

Det er i den forbindelse indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at pågældende – hvis vedkommende inden ansøgningstidspunktet blev kendt skyldig i en eller flere lovovertrædelser begået inden indgivelse af ansøgning om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand – ville skulle afsone en eventuel fængselsstraf, inden pågældende kunne blive bevilget repatrieringsstøtte. Såfremt pågældende i forbindelse med straffesagen blev udvist, ville pågældende ikke længere være omfattet af repatrieringslovens personkreds og ville således ikke kunne modtage støtte efter repatrieringsloven.

Det er desuden indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser med en vis vægt, at ansøgninger om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand behandles af kommunalbestyrelserne, der ikke kan forventes at have det nødvendige kendskab til strafferetlige dispositioner. Der er derfor med forslaget taget hensyn til, at den foreslåede ordning i praksis skal være enkel og administrerbar for kommunalbestyrelserne, således at kommunalbestyrelserne ikke forudsættes at skulle foretage potentielt komplicerede strafferetlige vurderinger ved behandlingen af afgørelser om repatrieringsstøtte.

2.4.2.1. Indhentning af oplysninger fra Kriminalregisteret i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen forpligtes til fremover i forbindelse med alle afgørelser om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand at rette henvendelse til politiet med henblik på at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse.

Det er indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering af den foreslåede ordning, at det forventes, at langt størstedelen af de personer, der søger om den løbende reintegrationsbistand, ligeledes søger om hjælp til repatriering, der navnlig skal dække etableringsomkostninger. Kommunalbestyrelsens vil i disse tilfælde, hvor borgeren ansøger om både hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, opfylde kravet om indhentelse af oplysninger fra Kriminalregisteret ved blot at rette henvendelse til politiet én gang. Det er således ikke efter den foreslåede ordning nødvendigt at rette henvendelse til politiet med henblik på at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret ved ansøgning om reintegrationsbistand, såfremt vedkommende samtidig har søgt om hjælp til repatriering.

Henset til at oplysninger om anklagemyndighedens tiltalerejsning i straffesager ikke er registreringspligtige i henhold til Kriminalregisterbekendtgørelsen, og Kriminalregisteret derfor ikke indeholder oplysninger om tiltalerejsning mod personer i straffesager, er den foreslåede ordning udfærdiget på en sådan måde, at kommunalbestyrelsen indhenter oplysninger vedrørende eventuelle verserende sigtelser. Sager, hvor ansøgeren er tiltalt for en i Kriminalregisteret registreret lovovertrædelse vil således i praksis også være omfattet af ordningen, da pågældende samtidig vil være registreret som sigtet. Politiet vil i forbindelse med kommunalbestyrelsens forespørgsel kunne videregive oplysninger fra Kriminalregisteret til kommunalbestyrelsen uden personens samtykke.

Om politiets videregivelse af oplysninger til kommunalbestyrelsen henvises til afsnit 3 i lovforslagets almindelig bemærkninger.

I forlængelse af forslaget om kommunalbestyrelsens forpligtelse til at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret, foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, hvis pågældende frem til tidspunktet for udrejsen er sigtet for en lovovertrædelse.

Der lægges med forslaget ikke op til, at øvrige familiemedlemmer i denne sammenhæng vil bøde for forhold, som alene kan henføres til et familiemedlem selv. Ansøgerens familiemedlemmer vil således kunne blive bevilget repatrieringsstøtte, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at ansøgeren måtte blive meddelt afslag på repatrieringsstøtte på grund af en verserende sigtelse. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en sigtelse vil kunne medføre, at familiemedlemmet ikke vil

kunne repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, der bliver stk. 7, kun kan repatriere sammen med referencen.

Efter den foreslåede ordning vil afslaget på baggrund af de indhentede oplysninger fra Kriminalregisteret være betinget af, at sigtelsen for den pågældende lovovertrædelse er registreringspligtig i Kriminalregisteret, og således fremgår af Kriminalregistret, og at kommunalbestyrelsen derfor vil blive bekendt med sigtelsen ved høring af politiet.

Henset til at en række mindre alvorlige lovovertrædelser ikke er registreringspligtige, og af den årsag ikke vil fremgå af Kriminalregisteret ved kommunalbestyrelsens henvendelse til politiet, medfører forslaget, at der i praksis vil være nogle lovovertrædelser, som kommunalbestyrelsen ikke vil blive bekendt med. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriet opfattelse, at der er tale om sigtelser for lovovertrædelser, der efter omstændighederne og ud fra et proportionalitetshensyn kan anses for at være af bagatelagtig karakter set i forhold til det overordnede formål med repatrieringsordningen. Disse sigtelser vil derfor ikke føre til afslag på hjælp til repatriering og reintegrationsbistand.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har ved udformningen af de konkrete bestemmelser endvidere taget højde for, at en ansøger vil kunne blive meddelt afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand på baggrund af en sigtelse, der efterfølgende viser sig at være grundløs, eller hvor videre retsforfølgning i øvrigt ikke ventes at føre til, at den sigtede findes skyldig. En sigtelse er således ikke udtryk for et endeligt resultat af politiets efterforskning, og kan blive ændret eller frafaldet, som efterforskningen skrider frem. Bestemmelsen vil endvidere indebære situationer, hvor ansøgeren er sigtet for mindre alvorlige lovovertrædelser, der ikke, hvis pågældende findes skyldig, vil have betydning for pågældendes adgang til støtte efter repatrieringsloven. Disse lovovertrædelser vil imidlertid også indgå i den foreslåede ordning ud fra et hensyn til en i praksis enkel og administrerbar ordning.

Det forudsættes på den baggrund, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med meddelelse af afslaget på hjælp til repatriering og reintegrationsbistand på grund af en aktuel sigtelse vil skulle vejlede ansøgeren om muligheden for at søge på ny, f.eks. hvis sigtelsen medfører straf, der ikke har betydning for pågældendes adgang til at modtage repatrieringsstøtte, herunder bødestraf eller lignende, hvis sigtelsen ikke fører til domsfældelse, eller når pågældende har afsonet den eventuelle idømte straf. Konsekvensen af et afslag på repatrieringsstøtte på grund af en verserende sigtelse, hvor sigtelsen viser sig at være grundløs eller føre til en dom, der ikke har betydning for pågældendes mulighed for at opnå støtte til repatriering, eller lignende, er således ikke udslagsgivende for personens efterfølgende mulighed for at opnå støtte til at repatriere.

Det er i den forbindelse indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at en sigtelse, grundet sagsbehandlingstider hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene, i praksis vil kunne

opretholdes i en længere periode, og at denne periode, hvori pågældende ikke kan bevilges hjælp til repatriering, vil kunne få betydning for pågældendes endelige beslutning om at repatriere. Tilsvarende er det indgået i overvejelserne, at sigtelsen kan føre til fri dom om frifindelse. Det er dog Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at disse hensyn skal opvejes imod hensynet til at undgå, at støtte til repatriering benyttes til strafunddragelse, og den foreslåede ordning er derfor et udtryk for denne afvejning.

Det er ved udformningen af den foreslåede ordning, hvorefter det forhold, at en ansøger er registreret som sigtet i Kriminalregistret, vil betyde, at kommunalbestyrelsen skal afslå at bevilge hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, uanset hvilken strafbar handling pågældende er sigtet for, indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at ansøgninger om repatrieringsstøtte behandles af landets kommuner. Der er således ved udformningen af den foreslåede ordning inddraget hensynet til administration af ordningen, herunder at ordningen skal være enkel og anvendelig for kommunerne, og at behandlingen af en ansøgning om repatrieringsstøtte ikke skal forudsætte kendskab til strafferetlige dispositioner. Der er således lagt op til, at kommunalbestyrelsen ikke i forbindelse med behandlingen af sagen skal undersøge eller tage stilling til, hvilke forhold, ansøgeren er sigtet for.

Det forudsættes desuden med den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelserne skal anmode politiet om eventuelle oplysninger i Kriminalregisteret om ansøgeren, og at kommunalbestyrelserne således ikke har adgang til hverken at lave opslag eller registreringer i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet udelukkende tilkendegiver, om pågældende aktuelt er sigtet, og at politiet, såfremt der foreligger en sigtelse, oplyser på hvilket grundlag. Der er således ikke med den foreslåede ordning lagt op til, at der skal foretages et fuldstændig udskrift fra Kriminalregisteret.

I forbindelse med en afgørelse om bevilling af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand vil kommunalbestyrelsen skulle give tilsagn til ansøgeren om, at kommunalbestyrelsen har vurderet, at pågældende er berettiget til den ansøgte støtte under forudsætning af, at pågældende ikke frem til udrejsen sigtes for kriminalitet registreret i Kriminalregistret. Da et opslag i Kriminalregisteret imidlertid er et udtryk for et øjebliksbillede, vil det være en forudsætning efter den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen, hvis den tidsmæssige udstrækning mellem bevilling og udrejse – og dermed udbetalingen – f.eks. pga. sygdom eller andre rejsehindringer rækker ud over en længere periode, det være sig 60 dage, på ny vil skulle spørge politiet om eventuelle oplysninger om ansøgeren i Kriminalregistret inden udbetalingen af repatrieringsstøtte. Dog forudsættes det endvidere, at kommunalbestyrelsen – ud fra et administrativt hensyn - ikke vil skulle spørge politiet på ny i en række sager, hvor udrejsen sker i umiddelbar forlængelse af tilsagn om hjælp til repatrieringsstøtte. Den foreslåede ordning skal således sikre, at kommunalbestyrelsen også, i videst muligt omfang, bliver bekendt med sigtelser, som måtte blive registreret i Kriminalregisteret over en længerevarende periode mellem tilsagnet om bevilling af repatrieringsstøtte og udrejsen. Det forudsættes således ikke

med forslaget, at kommunalbestyrelsen i alle sager på ny skal undersøge, om ansøgeren er registreret i Kriminalregisteret forud for udrejsen. Såfremt pågældende er registreret sigtet på udrejsetidspunktet, vil repatrieringsstøtten bortfalde.

Der lægges ikke med den foreslåede ordning op til, at allerede afsonede frihedsstraffe, der ved ansøgning om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand måtte fremgå af Kriminalregisteret, vil skulle medføre, at den pågældende ikke vil kunne opnå hjælp til repatriering. Såfremt frihedsstraffen på ansøgningstidspunktet er afsonet, og betingelserne for repatriering i øvrigt er opfyldt, herunder at pågældende forsat har lovligt ophold og dermed er omfattet af den persongruppe, der i medfør af repatrieringslovens § 3 er berettiget til repatrieringsstøtte, vil der kunne bevilliges repatrieringsstøtte som hidtil.

2.4.2.2. Indhentning af oplysninger fra Kriminalregisteret på tidspunktet for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige udbetaling af reintegrationsbistand

Det foreslås endvidere, at kommunalbestyrelsen på tidspunktet for anmodningen om udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, forpligtes til at rette henvendelse til politiet med henblik på at undersøge, om den pågældende på udbetalingstidspunktet er sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

Formålet med forslaget er at sikre, at der ikke udbetales hjælp til repatriering til en person, som efter udrejsen af Danmark sigtes for en lovovertrædelse, der helt eller delvist er begået inden afgørelsen om hjælp til repatriering, men som ikke var registreret i Kriminalregisteret i forbindelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Tilsvarende foreslås det, at Udbetaling Danmark i forbindelse med den løbende udbetaling af reintegrationsbistand årligt skal indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt pågældende er sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand. Den årlige undersøgelse vil kunne foretages i forbindelse med den årlige kontrol af, at betingelserne for at yde bistand forsat er til stede, som Udbetaling Danmark er underlagt, jf. bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Henset til at reintegrationsbistand er en løbende, månedlig ydelse, som udbetales over enten 5 år eller som en livlang ydelse, og med henblik på at sikre parallelitet med den foreslåede ordning, hvorefter der indhentes oplysninger fra Kriminalregisteret på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det er nødvendigt og proportionalt, at Udbetaling Danmark årligt i en periode på 5 år fra

tidspunktet for bevilling af reintegrationsstøtte indhenter oplysninger fra politiet om eventuelle sigtelser og domme efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser.

Det er derfor med den foreslåede ordning tiltænkt, at der kun skal indhentes oplysninger herom i en periode svarende til det antal år, hvorefter en person efter ansøgning kan ydes reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1. Har en person således anmodet om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 2, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter § 10, stk. 1, vil Udbetaling Danmark derfor ikke fortsat skulle indhente oplysninger fra politiet, når der er forløbet 5 år.

Det er i forbindelse med Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering af varigheden af den pågældende periode, hvorefter Udbetaling Danmark forpligtes til at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret, indgået med en vis vægt, at det ikke vil være proportionalt, hvis Udbetaling Danmark fortsat ville skulle indhente oplysninger fra Kriminalregisteret vedrørende en person, der mere end 5 år forinden er repatrieret og i den forbindelse har opgivet sin bopæl og opholdstilladelse i Danmark. Tilsvarende er det indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at sandsynligheden for, at en person sigtes eller dømmes for en lovovertrædelse, som helt eller delvist er begået i Danmark forud for udrejsen, må formodes at falde desto længere tid, der forløber.

I lighed med kravet til kommunalbestyrelsen om at høre politiet i forbindelse med behandling af ansøgning om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, forpligtes Udbetaling Danmark således også her til at rette henvendelse til politiet med henblik på at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret. I modsætning til kommunalbestyrelsens forpligtelse til på tidspunktet for ansøgningen om repatriering at indhente oplysninger om eventuelle sigtelser, forudsætter den foreslåede ordning, at Udbetaling Danmark ved det årlige tjek i disse situationer indhenter et udskrift fra Kriminalregistret med henblik på at undersøge, om pågældende siden behandlingen af ansøgningen om repatriering har modtaget eventuelle endelige domme for lovovertrædelser efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser.

Det faktum, at hvis en sådan lovovertrædelse var blevet pådømt inden ansøgningen om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, kunne lovovertrædelsen have medført udvisning på grund af lovovertrædelsens art, da den er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og ansøgeren ville på den baggrund ikke have været omfattet af repatrieringslovens personkreds, er indgået med en vis vægt ved udformningen af den foreslåede ordning. Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse bør ansøgeren på samme vis ikke opnå den resterende støtte, uanset at kriminaliteten først kommer til myndighedernes kendskab efter repatrieringen.

Det afgørende er dog i den forbindelse, at personer, der har begået en række særligt grove kriminalitetsformer, ikke fortsat skal have mulighed for at opnå hjælp til repatriering og

reintegrationsbistand, og det er derfor ikke afgørende, om den pågældende lovovertrædelse i den konkrete sag på baggrund af pågældendes personlige forhold ville have medført udvisning.

Der er således et væsentligt hensyn til at sikre, at f.eks. alvorlig kriminalitet har samme betydning for udlændinges mulighed for at opnå hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, uanset hvornår forholdet pådømmes.

Det foreslås desuden, at kommunalbestyrelsen skal tilbageholde den resterende del af hjælp til repatriering, hvis de på udbetalingstidspunktet indhentede oplysninger fra Kriminalregisteret viser, at pågældende er sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering. Kendes den repatrierede på baggrund af den verserende sigtelse skyldig ved endelig dom for en af disse lovovertrædelser, eller er pågældende allerede ved kommunalbestyrelsens henvendelse til politiet kendt skyldig for en af de nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, foreslås desuden, at den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder. Fælles for disse tilfælde er således, at den strafbare handling helt eller delvist er begået forud for ansøgningstidspunktet, men at sigtelsen og domfældelsen ikke forelå på ansøgningstidspunktet.

Tilsvarende foreslås det, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, indtil der falder endelig dom, såfremt pågældende i forbindelse med det årlige opslag i Kriminalregisteret er konstateret registeret sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser. Er der på tidspunktet for det årlige opslag i Kriminalregisteret faldet endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller fører sigtelsen til endelig dom, foreslås tilsvarende, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand bortfalder.

Med forslaget om tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering og yderligere udbetalinger af den løbende, månedlige reintegrationsbistand sikres det, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand efter omstændighederne ikke er uden reel virkning i situationer, hvor eksempelvis politiets efterforskning eller rettergangen rækker hen over det tidspunkt, hvor personen i øvrigt har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælp til repatriering eller fortsatte udbetalinger af reintegrationsbistanden, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af støtten måtte være udsigtsløs.

Den foreslåede ordning på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering og den fortsatte udbetaling af reintegrationsbistand adskiller sig således fra den ordning, der foreslås om undersøgelsen i forbindelse med behandling af på ansøgningen, hvorefter alle sigtelser registreret i Kriminalregisteret, ud fra hensynet til en enkelt og administrerbar ordning for

kommunalbestyrelserne, fører til afslag, og hvor der således ikke er en bagatelgrænse med undtagelse af en række mindre alvorlige lovovertrædelser, der ikke er registreringspligtige i Kriminalregisteret.

Den foreslåede ordning, hvorefter den resterende del af hjælp til repatriering og den fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand vil kunne tilbageholdes og bortfalde, såfremt pågældende er sigtet eller dømt for en lovovertrædelse begået her i landet inden afgørelsen om repatrieringsstøtte, skal supplere repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b, hvorefter kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, og § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse, og når forholdet helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen og reintegrationsbistanden ophører.

Det følger af den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark, hvis pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering eller løbende i forbindelse med udbetalingen af reintegrationsbistand er registreret sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, ikke vil skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorefter udvisning bl.a. skal ske efter § 22, nr. 4-8, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. Det er herved indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at spørgsmålet om modtagelse af repatrieringsstøtte ikke fordrer en vurdering af det fortsatte opholdsgrundlag i Danmark, og at den foreslåede ordning i øvrigt tager udgangspunkt i lovovertrædelsens alvor og ikke spørgsmålet om udvisning.

Der tiltænkes desuden med den foreslåede ordning en bagatelgrænse for lovovertrædelser, der kan føre til tilbageholdelse og bortfald af repatrieringsstøtte. På denne måde sikres, at en person, der allerede er udrejst, ikke mister retten til at få udbetalt yderligere støtte til repatrieringen i de situationer, hvor den pågældende har begået en lovovertrædelse, der kan anses for at være af bagatelagtig karakter set i forhold til det overordnede formål med repatrieringsordningen. Det er i den forbindelse indgået i overvejelserne, at det ikke vil være hensigtsmæssigt set i forhold til repatrieringslovens formål, hvis en sigtelse for mindre alvorlig kriminalitet, f.eks. almindeligt tyveri, medfører, at pågældende, der allerede er repatrieret, ikke kan opnå den resterende hjælp til repatriering eller fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand og som følge heraf i stedet fortryder sin repatriering og returnerer til Danmark.

Den foreslåede model er derfor, for så vidt angår undersøgelserne forud for udbetaling af den resterende støtte og fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand, knyttet op på sigtelser eller domme efter straffebestemmelser, der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-8, vil kunne føre til

udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Der vil således være tale om lovovertrædelser for en række særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v.

Det er ved udformningen af den foreslåede model indgået med en vis vægt i overvejelserne, at ordningen ikke bør være administrativ tung for kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark, der behandler ansøgningerne. Ovenstående forhold, herunder sigtelser og domme, vil således alle være objektivt konstaterbare ved opslag i Kriminalregisteret, og de medarbejderne vil derved ikke skulle foretage nærmere afvejninger eller vurderinger, der fordrer strafferetligt kendskab mv.

Der lægges ikke op til, at øvrige familiemedlemmer i denne sammenhæng vil bøde for forhold, som alene kan henføres til et familiemedlem selv. Pågældendes familiemedlemmer vil således retmæssigt kunne modtage den resterende del af hjælp til repatriering og den fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand, som de vil være berettiget til, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at personen, som nu er registreret sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om repatrieringsstøtte, som følge heraf måtte miste sin resterende del af hjælp til repatriering eller fremadrettede reintegrationsbistand på baggrund af en endelig dom.

2.5. Regulering af tilbagebetalingskrav

2.5.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen blev nyaffattet ved lov nr. 704 af 8. juni 2017 om ændring af repatrieringsloven og udlændingeloven (Øget støtte til repatriering, genindførelse af resultattilskud til kommunerne og indførelse af absolut tilbagebetalingskrav m.v.), med henblik på at hindre misbrug af ordningen. Der

blev således i den forbindelse indført et absolut tilbagebetalingskrav for udlændinge, der gør brug af fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, hvor det tidligere var op til kommunalbestyrelsen selv at vurdere, hvornår kommunalbestyrelsen skulle træffe beslutning tilbagebetaling af hjælp til repatriering.

Det følger af § 95, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at tilbagebetalingskravet opkræves af kommunen eller af Udbetaling Danmark efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren i samråd med skatteministeren. Det kan herunder fastsættes, at en betalingsaftale bortfalder, hvis skyldneren trods påkrav udebliver med ydelser.

Henvisningen i repatrieringslovens § 9 til § 95 i lov om aktiv socialpolitik blev indsat ved lov nr. 353 af 2. juni 1999 (Repatrieringslov).

Det følger af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 1998-1999, tillæg A, side 4504), at henvisningen til § 95 i lov om aktiv socialpolitik blandt andet indebærer, at der ved gennemførelse af tilbagebetalingskravet skal fastsættes en betalingsordning under hensyn til, hvad den pågældende kan betale uden at komme til at mangle det nødvendige til sit eget eller familiens underhold, samt at kommunen kan inddrive gælden efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter.

Af § 95, stk. 2, 1. pkt., i lov om aktiv socialpolitik følger, at tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Det følger videre af § 1 i bekendtgørelse nr. 1617 af 27. december 2019 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl., der er udstedt i medfør af bl.a. § 95, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at kommunen og Udbetaling Danmark opkræver tilbagebetalingspligtige ydelser på egne sagsområder i henhold til repatrieringsloven, m.fl.

Tilsvarende følger det af § 9 i bekendtgørelsen, at et tilbagebetalingskrav bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der efter reglerne i § 5 eller § 6, stk. 2 (om afdragsordning), har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Af bekendtgørelsens § 5 fremgår videre, at for alle andre skyldnere end dem, der er nævnt i § 6, fastsætter fordringshaveren afdragsordningen med udgangspunkt i den tabel og den beregningsmåde af det månedlige afdrag, der fremgår af § 10, stk. 1, 2. og 7. pkt., og stk. 2, i Skatteministeriets bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det følger i den forbindelse af bekendtgørelsens § 6, at fordringshaveren yder henstand til skyldnere, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp, ressourceforløbsydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller kontantydelse efter lov om

kontantydelse, som ikke har andre indtægter end førtidspension eller ikke har en årlig nettoindkomst, der overstiger de minimumsgrænser for fastsættelse af afdragsordninger for henholdsvis personer med forsørgerpligt over for børn og personer uden forsørgerpligt over for børn, der er fastsat i § 10, stk. 1, 2. og 7. pkt., i Skatteministeriets bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. dog stk. 2.

Videre følger det af bekendtgørelsens § 10, at såfremt en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden. Fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med henblik på inddrivelse. Inden overdragelsen skal fordringshaveren skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen.

Det følger således modsætningsvist heraf, at kravet ikke kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis der ikke er fastsat en afdragsordning efter bekendtgørelsens § 5.

Det fremgår desuden af § 95, stk. 2, 2. og 3. pkt. i lov om aktiv socialpolitik, at såfremt tilbagebetalingskravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. (om tilbagebetalingskravets bortfald efter 3 år) ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

§ 95, stk. 2, 2. og 3. pkt., medfører således, at forældelsesloven finder anvendelse fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen er herefter den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. Dette medfører, at forældelse indtræder 3 år fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets procesevaluering af kommunernes implementering af seneste ændringer af repatrieringsloven af september 2020, at 8 pct. (svarende til 161 personer) af de personer, der repatrierede i perioden fra 2012 til 2017, igen var registreret med dansk bopæl to år efter repatrieringstidspunktet. De pågældende har således fortrudt deres repatriering.

Henset til at et af kravene for at opnå hjælp til repatriering er, at personen ikke selv har midler hertil, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, vil der efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse

opstå et antal sager, hvor den pågældende, der fortryder repatriering og på ny meddeles opholdstilladelse i Danmark, ikke vil have nogen formue og ved tilbagevenden modtager en af de ydelser, der nævnes i § 6 i bekendtgørelse om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl., herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og kontanthjælp. Dette medfører i praksis, at de pågældende ydes henstand i medfør af bekendtgørelsens § 6, og at tilbagebetalingskravet bortfalder efter 3 år på baggrund af bekendtgørelsens § 9, uden mulighed for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. bekendtgørelsens § 10, henset til at det ikke efter reglerne i bekendtgørelsen om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl. er muligt at fastsætte en afdragsordning for en person, der modtager de nævnte ydelser.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse uhensigtsmæssigt, at kommunalbestyrelserne i disse sager *de facto* ikke har mulighed for at inddrive den hjælp til repatriering, som de pågældende har fået udbetalt i forbindelse med repatriering, og som der ifølge repatrieringslovens § 9 er et absolut tilbagebetalingskrav på.

Det kan desuden virke stødende for den almindelige retsopfattelse, at det *de facto* er muligt at fortryde repatriering og indrejse i Danmark på ny uden i praksis at skulle tilbagebetale repatrieringsstøtten i de tilfælde, hvor pågældende får udbetalt en af en række offentlige ydelser, som medfører mulighed for henstand og efterfølgende bortfald af kravet efter 3 år.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 95 i lov om aktiv socialpolitik, der fremgår af repatrieringslovens § 9, ophæves, således at reglerne om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering vil kunne reguleres særskilt ved bekendtgørelse herom udstedt i medfør af repatrieringsloven, jf. nedenfor. Med ophævelsen af henvisningen til § 95 i lov om aktiv socialpolitik vil reglerne om bl.a. henstand, bortfald og overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden i bekendtgørelse nr. 1617 af 27. december 2019 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl., således ikke længere finde anvendelse på kommunernes tilbagebetalingskrav på hjælp til repatriering.

I forlængelse heraf foreslås det, at der indføres en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter Udlændinge- og Integrationsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om regulering af tilbagebetalingskrav ved fortrudt repatriering. Bemyndigelsen forventes udmøntet til at fastsætte nærmere regler om tilbagekrævning af udbetalt hjælp til repatrieringsstøtte ved fortrudt repatriering, herunder at tilbagebetalingskrav ved fortrudt repatriering *de facto* vil kunne opretholdes i en længere periode end de nuværende tre år med det formål at sikre en ordening, der sikrer mulighed for inddrivelse af mindre beløb over en længere periode og dermed i højere grad hindrer incitamentet til misbrug. Det er således hensigten, at personer, der fortryder repatrieringen, som det klare udgangspunkt vil skulle indgå en afdragsordning under hensyn til pågældendes betalingsevne med

henblik på tilbagebetaling af den udbetalte støtte til repatriering, uanset at pågældende efter genindrejse i Danmark modtager ydelser, herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, kontanthjælp, m.v. Herved sikres det, at der ikke sker bortfald allerede 3 år efter hjælpens ophør.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at en sådan ordning i flere af de pågældende sager vil foranledige, at en i medfør af bekendtgørelsen fastsat afdragsordning vil omfatte tilbagebetalingsbeløb af meget beskeden karakter. Hensigten med ordningen er dog at etablere hjemmel til indgå en afdragsordning for personer, der efter genindrejse i Danmark modtager visse ydelser, herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, kontanthjælp m.v., således at der ikke efter 3 år vil kunne ydes henstand i disse sager, og at tilbagebetaling *de facto* bliver muligt i et flertal af disse sager. Tilbagebetalingskravets størrelse er således af mindre betydning.

Det forudsættes, at der med den foreslåede ordning vil være sager, hvor den pågældendes betalingsevne vil være så beskeden, at en afdragsordning, uanset størrelsen på tilbagebetalingskravet og de fastsatte afdrag, og ud fra en samlet proportionalitetsafvejning, ikke vil kunne fastsættes.

Det er i forbindelse med den foreslåede ordning indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at den foreslåede ophævelse samt foreslåede bemyndigelsesbestemmelse og deraf følgende udstedelse af bekendtgørelse vil medføre, at opkrævning af repatrieringsstøtte vil blive reguleret anderledes end de øvrige tilbagebetalingskrav, som kommunerne opkræver, idet tilbagebetalingskravet vil kunne opretholdes i længere tid end de nuværende tre år. Ministeriet har i den forbindelse navnlig lagt vægt på, at hjælp til repatriering – i modsætning til en række løbende ydelser, der tildeles med henblik på forsørgelse – bevilges i få rater, der består af høje beløb, og som bevilges med henblik på reetablering i ansøgerens tidligere opholds- eller hjemland. Repatrieringsstøtten adskiller sig således væsentligt fra sædvanlige skattefinansierede løbende sociale ydelser. Det er således vurderingen, at der er vægtige grunde til at fastsætte regler i medfør af repatrieringsloven, der særskilt regulerer adgangen til at opkræve støtte til repatriering, hvis den repatrierede fortryder og igen bosætter sig i Danmark.

2.6. Udvidelse af repatrieringslovens dispensationsadgang

2.6.1. Gældende ret

Personkredsen efter repatrieringsloven omfatter dels flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, dels danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, jf. repatrieringslovens § 3. Loven gælder dog ikke for nordiske statsborgere eller EU- eller EØS-statsborgere.

En udlænding, der ikke er omfattet af repatrieringslovens personkreds, kan ansøge Udlændinge- og Integrationsministeren om at blive omfattet af repatrieringsloven, jf. lovens § 3, stk. 7.

Efter forarbejderne til loven er formålet med bestemmelsen, at der kan ydes hjælp til repatriering til andre udlændinge end dem, der uden videre omfattes af repatrieringsloven, hvis der efter en konkret vurdering må antages at være behov herfor, jf. Folketingstidende 1998-99, A, L 190 som fremsat, side 4502. Det fremgår af forarbejderne, at dette eksempelvis vil være relevant for udlændinge, der har fået opholdstilladelse inden udlændingeloven fra 1983, herunder udlændinge, der er rejst ind som gæstearbejdere før indvandringsstopet i 1973 eller er født her i landet som efterkommere af sådanne gæstearbejdere.

Bestemmelsen har således været tilsigtet anvendt over for en gruppe af udlændinge, der har haft et langvarigt ophold i Danmark. Ud fra formuleringen i forarbejderne er der ikke tale om en udtømmende opstilling, og andre udlændinge kan således efter en konkret vurdering anses for at være omfattet af bestemmelsen.

Afgørelsen af, hvorvidt udlændingen kan omfattes af dispensationsbestemmelsen beror på en konkret og individuel vurdering. Der er derfor ikke tale om en udtømmende opregning af kriterier. Hvis der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil pågældende således efter en konkret og individuel vurdering kunne omfattes af loven.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets faste praksis ved ansøgninger efter dispensationsbestemmelsen i repatrieringslovens § 3, stk. 7, fra udlændinge, der ikke er nævnt i forarbejderne til bestemmelsen, at ministeriet som udgangspunkt lægger vægt på, om den pågældende har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 4), og om vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse.

Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 3, stk. 7.

En udlænding kan i forbindelse med en ansøgning om at blive omfattet af repatrieringsloven samtidig ansøge om, at fortrydelsesretten gælder, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 7. En sådan ansøgning vil f.eks. kunne imødekommes over for udlændinge, der har fået en opholdstilladelse inden udlændingeloven af 1983, og som svarer til de i udlændingelovens § 17 a opregnede kategorier af opholdstilladelser – dvs. som flygtning m.v. eller som familiesammenført udlænding.

Familiesammenførte udlændinge, der er omfattet af repatrieringslovens personkreds, kan som udgangspunkt kun modtage hjælp til repatriering, hvis de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen), jf. repatrieringslovens § 7, stk. 9. Hjælp til

repatriering kan dog ydes, hvis udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen, jf. lovens § 7, stk. 10, nr. 1. Tilsvarende gælder, hvis referencen er død, hvis udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter det fyldte 18. år ønsker at repatriere, eller hvis udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 4, jf. lovens § 7, stk. 10, nr. 2-4.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre undtagelser for adgangen til at repatriere for familiesammenførte udlændinge, som ikke opfylder betingelserne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, der kan begrunde, at hjælp til repatriering alligevel kan ydes.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at en familiesammenført udlænding er forhindret i at blive skilt fra referencen, f.eks. fordi referencen ikke vil samtykke til skilsmisse, eller udlændingen ikke tør rette henvendelse til referencen med henblik på at lade sig skille, er til hinder for, at udlændingen kan omfattes af repatrieringsloven.

2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at en familiesammenført udlænding bør have ret til at modtage hjælp efter repatrieringsloven, uanset at pågældende ikke har opnået skilsmisse, når der foreligger konkrete oplysninger om særlige omstændigheder, der bevirker, at det ikke er eller har været muligt for udlændingen at blive skilt fra referencen, og oplysningerne må antages at udgøre særlige omstændigheder. Det vil være en forudsætning, at de øvrige betingelser for at yde hjælp til repatriering er opfyldt.

Der er således efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse et væsentligt hensyn til at sikre, at en familiesammenført udlænding, som ønsker at blive skilt fra og ikke længere samleve med referencen, men som ikke kan eller har kunnet opnå skilsmisse, f.eks. fordi referencen nægter at give samtykke til at blive skilt, eller fordi udlændingen af frygt for represalier ikke har mulighed for at anmode om skilsmisse, efter omstændighederne bør kunne opnå repatrieringshjælp ved ønske om varig tilbagevenden til udlændingens tidligere opholds- eller hjemland. Det er således ministeriets vurdering, at det forhold, at en familiesammenført udlænding er eller har været forhindret i at opnå skilsmisse, bør have samme betydning for udlændingens adgang til at modtage hjælp til repatriering, som hvis udlændingen er eller har kunnet opnå skilsmisse.

Det bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse - navnlig som led i indsatsen mod negativ social kontrol - indgå i vurderingen af, hvorvidt en person bør kunne anses for omfattet af repatrieringsloven, at familiesammenførte udlændinge ikke afskæres fra at opnå hjælp til repatriering, når en udlænding f.eks. fastholdes i et ægteskab mod sin vilje. En afskæring af repatrieringshjælpen i sådanne tilfælde vil være med til at opretholde negativ social kontrol her i landet. Forslaget har

derfor bl.a. til formål at bidrage til at sikre, at flere mænd og kvinder opnår en selvstændig tilværelse, hvor de kan træffe valg for sig selv og ikke underlægges negativ social kontrol og tvang.

Det foreslås på den baggrund at ændre repatrieringsloven, hvorefter der på baggrund af en konkret og individuel vurdering kan ydes hjælp til repatriering til familiesammenførte udlændinge, som ikke opfylder betingelserne om at blive skilt og ikke længere samlever med referencen, når der foreligger særlige omstændigheder. Der vil navnlig foreligge sådanne særlige omstændigheder, hvis referencen ikke vil samtykke til at blive skilt, eller udlændingen ikke tør rette henvendelse til ægtefællen med henblik på at blive skilt, og hindringen understøttes af oplysninger om individuelle forhold. Oplysninger om individuel forhold kan f.eks. være oplysninger om, at udlændingen opholder sig på et krisecenter, eller oplysninger fra en kommune, politiet eller andre myndigheder, der indikerer, at udlændingen har været udsat for negativ social kontrol.

Forslaget bygger således på en overordnet præmis om, at det forhold, at en familiesammenført udlænding ikke kan blive skilt fra referencen som følge af faktorer, der beror på referencen, bør være uden betydning for, om hjælp til repatriering kan ydes.

Afgørelsen af hvorvidt en familiesammenført udlænding efter særlige omstændigheder vil kunne omfattes af repatrieringslovens personkreds, vil bero på en konkret og individuel vurdering af ansøgerens forhold. Der vil derfor ikke være tale om en udtømmende opregning af kriterier.

3. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler bemærkes følgende:

Det fremgår af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 1. pkt., som ændret ved lov nr. 503 af 23. maj 2018 om ændring af lov om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger, lov om massemediers informationsdatabaser og forskellige andre love (konsekvensændringer som følge af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen samt medieansvarslovens anvendelse på offentligt tilgængelige informationsdatabaser m.v.), at for manuel videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed gælder reglerne i databeskyttelseslovens §§ 6-8 og 10 og § 11, stk. 1, og i artikel 5, stk. 1, litra a-c, artikel 6, artikel 7, stk. 3, 1. og 2. pkt., artikel 9 og 10 og artikel 77, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen), jf. § 2, stk. 1, i databeskyttelsesloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger).

Det fremgår endvidere af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., at for videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, finder reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven anvendelse.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at for elektronisk videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder gælder reglerne om behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Databeskyttelsesloven supplerer og gennemfører databeskyttelsesforordningen, jf. databeskyttelseslovens § 1, stk. 1. Loven og forordningen gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk databehandling.

Videregivelse og indhentelse af oplysninger om fysiske personer til og fra en anden offentlig myndighed er en behandling af personoplysninger, der er omfattet af de nævnte regler.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 fastlægger en række grundlæggende behandlingsprincipper, der skal være opfyldt ved al behandling af personoplysninger. Det følger i den forbindelse af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede (litra a), indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål (litra b), være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (litra c), oplysninger skal endvidere opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra d), opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra e), og behandles på en måde, der sikrer tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, under anvendelse af passende tekniske eller organisatoriske foranstaltninger (litra f).

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, som vedrører almindelige personoplysninger, er behandling af personoplysninger lovlig, hvis og i det omfang behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Artikel 6, stk. 1, litra e, kan anvendes som direkte behandlingshjemmel, men der er efter artikel 6, stk. 2, mulighed for, at man kan fastsætte mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af databeskyttelsesforordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af stk. 1, litra c) og e).

Videre fremgår det af artikel 6, stk. 3, at EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i samfundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime formål der forfølges. Der gælder således et proportionalitetsprincip.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., må behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger på grundlag af artikel 6, stk. 1, kun foretages under kontrol af en offentlig myndighed, eller hvis behandling har hjemmel i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

Efter databeskyttelseslovens § 8, der supplerer databeskyttelsesforordningens artikel 10 og fastsætter regler om, hvornår der må ske behandling af oplysninger om strafbare forhold, må der for den offentlige forvaltning ikke behandles oplysninger om strafbare forhold, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 1. pkt., må de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, ikke videregives.

Efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 2. pkt., nr. 3, kan videregivelse dog ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Der vil efter forslaget ske udveksling af personoplysninger mellem politiet og kommunalbestyrelsen i form af almindelige oplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, f.eks. navn og andre identifikationsoplysninger, og oplysninger om strafbare forhold, jf. artikel 10 i form af oplysninger om sigtelser og domme for strafbare forhold.

Endvidere vil der efter forslaget ske udveksling af oplysninger mellem kommunalbestyrelsen og politiet med henblik på politiets videregivelse af oplysninger om eventuelle sigtelser og domme fra Kriminalregisteret til brug for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, jf. den foreslåede de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 2-4.

Desuden vil der efter forslaget ske udveksling af oplysninger mellem kommunalbestyrelsen og politiet med henblik på kommunalbestyrelsens indhentelse af en udtalelse fra politiet om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 5 og § 10, stk. 7.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, til at udveksle almindelige personoplysninger i en sag mellem politiet og en kommunalbestyrelse med henblik på, at kommunalbestyrelsen kan opnå kendskab til eventuelle sigtelser eller domme til brug for afgørelsen af en sag om hjælp til repatriering. Det er ligeledes vurderingen, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, til at udveksle almindelige personoplysninger i en sag mellem politiet og en kommunalbestyrelse med henblik på, at kommunalbestyrelsen kan indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7. Der er herved lagt vægt på, at udvekslingen af oplysningerne er nødvendig af hensyn til kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse hos kommunalbestyrelser, der træffer afgørelse i sager om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den nævnte behandling, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra e, er nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som kommunalbestyrelsen har fået pålagt, jf. artikel 6, stk. 3, 2. pkt. I den forbindelse er det vurderingen, at de foreslåede regler angiver formålet med behandlingen af oplysningerne, og at nødvendighedskravet er opfyldt på baggrund af de opgaver, der efter lovforslaget påhviler kommunalbestyrelsen og politiet efter repatrieringsloven i sager om ansøgninger om repatrieringsstøtte. For så vidt angår indhentelse af oplysninger om sigtelser og domme, er der lagt vægt på, at indhentelsen af disse oplysninger er nødvendige for, at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse i sager vedrørende ansøgning om repatrieringsstøtte, jf. den foreslåede bestemmelse til § 7, stk. 2-4, og § 10, stk. 4-6. Indhentelse af de nævnte oplysninger forudsætter, at der sker udveksling af identifikationsoplysninger om ansøger med henblik på at politiet kan identificere de nævnte oplysninger i Kriminalregisteret.

Endvidere er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., til i en sag fra politiet til kommunalbestyrelsen at videregive oplysninger om strafbare forhold (sigtelser og domme) til brug for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, hvorefter kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Der er herved lagt vægt på, at videregivelsen af oplysningerne foretages under kontrol af en offentlig myndighed og det ovenfor anførte om myndighedsudøvelse, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, jf. ovenfor.

Der er endvidere lagt vægt på, at videregivelse efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 2. pkt., nr. 3, kan ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, og at videregivelsen fra politiet til kommunalbestyrelsen er nødvendig for sagens behandling som en del af sagsoplysningen med henblik på kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Det er i den forbindelse Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at udveksling af identifikationsoplysninger samt oplysninger af sikkerhedsmæssig karakter i forbindelse med politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er nødvendigt for kommunalbestyrelsens vurdering af, om der er grundlag for at træffe afgørelse om afslag på ansøgning om repatrieringsstøtte efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7.

Ministeriet skal i denne forbindelse bemærke, at politiets udtalelse alene vil fastslå, om sikkerhedsmæssige hensyn efter politiets vurdering fører til, at der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Den indhentede udtalelse vil således ikke indeholde nærmere oplysninger eller beskrive de hensyn, som politiet har inddraget i den sikkerhedsmæssige vurdering. Dette skyldes, at kommunalbestyrelsen efter forslaget ikke kan efterprøve eller beslutte ikke at følge politiets vurdering, hvorfor det ikke er nødvendigt, at der sker videregivelse af nærmere oplysninger om de inddragede hensyn.

Endelig bemærker Udlændinge- og Integrationsministeriet, at da der er tale om oplysninger om strafbare forhold, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 10, må de oplysninger, der videregives, ikke gå videre end formålet hermed, jf. herved artikel 5 om behandlingsprincipperne, som er beskrevet ovenfor. Det betyder f.eks., at man efter bestemmelsen i artikel 5 ikke videregiver øvrige oplysninger end de tidligere nævnte oplysninger om sigtelser og domme, og om der er sikkerhedsmæssige hensyn eller ej.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3 og 2.4 i de almindelige bemærkninger.

Repatrieringsloven gælder ikke for Færøerne eller i Grønland og kan heller ikke ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne eller Grønland, hverken helt eller delvist. En ændring af repatrieringsloven kan derfor heller ikke gælde for Færøerne eller Grønland, og lovforslaget indeholder på den baggrund ikke nogen territorialbestemmelse.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets element om ny ydelsesstruktur medfører væsentlige positive implementeringsmæssige konsekvenser, idet den forenkede ydelsesstruktur medfører, at kommunen i forbindelse med sagsbehandlingen ikke som i dag skal tage stilling til, hvorvidt den pågældende ansøger konkret kan bevilges en række delydelser, men derimod fremover kun skal tage stilling til, om ansøgeren opfylder de generelle betingelser for at opnå støtte til repatriering og om pågældende ønsker at overføre en del af anden udbetaling til første rate mod et fradrag.

Lovforslagets element om indhentelse af oplysninger om ansøgeren i Kriminalregistret i forbindelse med ansøgning om hjælp til repatriering samt i forbindelse med udbetaling af den resterende støtte medfører i begrænset omfang negative implementeringsmæssige konsekvenser, idet bestemmelsen medfører, at kommunen skal foretage yderligere skridt for at oplyse sagen. Bestemmelsen medfører derimod ikke, at kommunen skal træffe flere afgørelser.

Lovforslagets element om, at kommunalbestyrelsen i visse sager kan politiet, om der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, før kommunen træffer afgørelse i ansøgningen om hjælp til repatriering, medfører begrænsede negative implementeringsmæssige konsekvenser, idet kommunalbestyrelsen i disse tilfælde vil skulle foretage yderligere skridt for at oplyse sagen. Bestemmelsen medfører derimod ikke, at kommunen skal træffe flere afgørelser.

Lovforslagets element om bortfald af yderligere støtte ved bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b medfører i yderst begrænset omfang negative implementeringsmæssige konsekvenser, idet det må forventes at være et meget begrænset antal sager, hvor den person, der er repatrieret, meddeles afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b.

Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med principperne om digitaliseringsklar lovgivning.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Forslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget elementer om, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis ansøgeren i forbindelse med behandlingen af ansøgningen eller frem til udrejsen

registreres som sigtet i Kriminalregistret og at kommunalbestyrelsen eller Udbetaling Danmark træffer afgørelse om tilbageholdelse og bortfald, hvis ansøgeren efter udrejsen sigtes eller dømmes for visse former for alvorlig kriminalitet, der er begået inden udrejsen, indebærer, at ansøgeren efter omstændighederne vil skulle partshøres svarende til de forvaltningsretlige krav herom.

Tilsvarende vil gælde ved kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på repatrieringsstøtte, fordi der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre stater sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Efter forslaget kan kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering på baggrund af høring af politiet om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre stater sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, ikke indbringes for Ankestyrelsen. Sådanne afgørelser vil kunne indbringes for domstolene. Afgørelserne vil desuden være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og den repatrierede person vil således kunne klage over en sådan afgørelse til ombudsmanden.

7. Klima – og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klima- eller miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 5. februar 2021 til den 5. marts 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Amnesty Nu, Amnesty International, Assens Kommune, Asylret, ATP, Ballerup Kommune, Bedsteforældre for Asyl, Billund Kommune, Bornholms Kommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Den Danske Dommerforening, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det nationale Institut for Kommuners og

Regioners analyse og forskning - KORA, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Dragør Kommune, Egedal Kommune, Esbjerg Kommune, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Finans Danmark, Finanstilsynet, Finansrådet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningsfællesskabet Ligeværd, Forsikring og Pension, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Frivilligrådet, Furesø Kommune, Færøernes Landsstyre, Faaborg-Midtfyn Kommune, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Hørsholm Kommune, Ikast-Brande Kommune, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandreradvisningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kirkernes Integrationstjeneste, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kolding Kommune, Kommunalteknisk chefforening, Kommunernes Landsforening (KL), Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Kommune, Køge Kommune, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Langeland Kommune, Ledernes Hovedorganisation, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lolland Kommune, Lyndby-Taarbæk Kommune, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Mellempfolkeligt Samvirke, Middelfart Kommune, Morsø Kommune, Norddjurs Kommune, Nordfyn Kommune, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), Politiforbundet i Danmark, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Randers Kommune, Rebild Kommune, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Herning, Retten i Hillerød, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing Falster, Retten i Næstved Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Århus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg, Rigsadvokaten, Rigsrevisionen, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Røde Kors, Rødovre Kommune, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutning af Danske Småøer, Samsø Kommune, samtlige byretter, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, SOS Racisme, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Sø- og Handelsretten, Udbetaling Danmark, UNHCR Regional Repræsentation for Northern Europe, UNICEF Danmark, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune,

Vejle Kommune, Vesthimmerlands Kommune, Viborg Kommune, Vordingborg Kommune, Work-live-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Ærø Kommune, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, Aarhus Erhverv / International Community, Århus Kommune, 3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for borgerne		
Miljømæssige konsekvenser		
Forholdet til EU-retten		
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Definitionen er i overensstemmelse med den almindelige internationale forståelse af begrebet. Betingelsen om, at tilbagevenden skal ske med henblik på at tage varig bopæl, indebærer, at det ikke anses som repatriering, hvis en person alene har til hensigt at opholde sig i hjemlandet eller det tidligere opholdsland i en periode og derefter vende tilbage til Danmark.

Det foreslås at ændre § 2 således, at der ved repatriering forstås, foruden tilbagevenden til hjemland eller tidligere opholdsland, personers frivillige tilbagevenden til et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl.

Bestemmelsen ændres for at udvide mulighederne for repatriering for de personer omfattet af repatrieringsordningens personkreds, som har nær familiemæssig tilknytning til, og dermed ønske om at repatriere til, et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland. Det er således hensigten at gøre ordningen mere fleksibel og attraktiv for den persongruppe, der er omfattet af repatrieringsloven.

Forslaget indebærer således, at personer omfattet af repatrieringslovens persongruppe ikke vil være begrænset til kun at kunne repatriere til deres hjemland eller tidligere opholdsland, men ligeledes vil få mulighed for at repatriere til et andet land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.

Ved »nær familiemæssig tilknytning« forstås ægtefæller samt slægtninge i op- og nedadgående linje i første led. Der tages således eksempelvis sigte på situationer, hvor ægtefæller, der ønsker at repatriere sammen, har forskellige nationaliteter og ønsker at bosætte sig i den ene ægtefælles hjemland eller tidligere opholdsland, hvor den anden ægtefælle aldrig har boet. Ændringen medfører desuden, at en ansøger vil kunne repatriere til det land, hvor vedkommendes børn eller forældre bor.

Kravet om nær familiemæssig tilknytning skal sikre mulighed for at repatriere i de situationer, hvor den person, der repatrierer, ønsker at etablere eller opretholde båndet til sin nærmeste familie i et andet land end hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ved kravet om nær familiemæssig tilknytning desuden taget højde for, at visse personer, der ønsker at repatriere, kan have et ønske om at forsørge eller lade sig forsørge af sin nærmeste familie ved tilbagevenden.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse afgørende, at den pågældende på tidspunktet for repatrieringen har en nær familiemæssig tilknytning til landet, ligesom det forudsættes, at den pågældende har dokumentation for at kunne indrejse i landet.

Det er ligeledes afgørende, at den person, der sikrer ansøgerens nære familiemæssige tilknytning til et andet land end ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland, selv skal have en længerevarende tilknytning til det pågældende land. Eksempelvis vil en ægtefælles tidligere kortvarende arbejds- og studieophold eller lignende i et givent land således ikke være tilstrækkeligt til, at et ægtepar sammen kan repatriere til det pågældende land, hvis ingen af dem tidligere har haft længerevarende ophold i landet.

Med den foreslåede ordning vil udlændinge ligeledes, i højere grad end tidligere, få mulighed for at repatriere til et andet EU-land, såfremt landet, hvortil pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er et EU-land, og såfremt betingelserne for repatriering i øvrigt er opfyldt, herunder at pågældende ikke selv er EU-borger, som fortsat ikke vil være omfattet af ordningen, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 6.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.

Til nr. 2

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 1, at loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Andre familiesammenførte udlændinge omfatter udlændinge med opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der ikke er flygtning m.v. og skal have haft opholdstilladelse her i landet i mindst fem år for at være omfattet af lovens personkreds.

Efter repatrieringslovens § 3, stk. 1, omfatter loven endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse.

Er en udlændings opholdstilladelse nægtet forlænget eller inddraget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og § 19, stk. 1, anses den pågældende for at være omfattet af loven indtil udløbet af den udrejsefrist, der er fastsat i forbindelse med afgørelsen om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 5.

Det fremgår desuden af repatrieringslovens § 3, stk. 6, at loven ikke gælder for personer, der er statsborgere i et andet nordisk land eller er statsborgere i et land, som er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejde eller er omfattet af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser mv.

En udlænding, der ikke er omfattet af repatrieringslovens personkreds, kan ansøge Udlændinge- og Integrationsministeren om at blive omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 7. Bestemmelsen har været tilsigtet anvendt over for en gruppe af udlændinge, der har haft et langvarigt ophold i Danmark.

Udlændinge- og Integrationsministeriet lægger efter fast praksis ved ansøgninger efter repatrieringslovens § 3, stk. 7, fra udlændinge, som udgangspunkt vægt på, om den pågældende har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 4), og om vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse.

Afgørelsen af, hvorvidt udlændingen kan omfattes af bestemmelsen beror på en konkret og individuel vurdering. Der er derfor ikke tale om en udtømmende opregning af kriterier. Hvis der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil pågældende således efter en konkret og individuel vurdering kunne omfattes af loven. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 3, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at § 3, stk. 7, ændres, således at Udlændinge- og Integrationsministeren efter ansøgning vil kunne beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse efter repatrieringslovens § 3, stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 7, nr. 1, jf. § 7, stk. 6, skal anses for omfattet af loven.

Forslag til hjemmelen i stk. 7 er indsat med henblik på, at der ved særlige omstændigheder kan ydes hjælp til repatriering til familiesammenførte udlændinge, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 3 eller 4, hvis der foreligger hindringer for at opfylde betingelserne i lovens § 7, stk. 7, nr. 1, jf. § 7, stk. 7.

Formålet med den foreslåede ændring af bestemmelsen er at sikre, at hvis en familiesammenført udlænding ønsker at blive skilt fra og ikke længere samleve med den herboende reference, men det som følge af særlige omstændigheder ikke er muligt, så vil den pågældende udlænding have samme adgang til at opnå hjælp til repatriering, som hvis udlændingen kunne blive skilt.

Der vil navnlig foreligge særlige omstændigheder efter den foreslåede ændring af bestemmelsen, hvis udlændingens ægtefælle ikke vil samtykke til at blive skilt, eller hvis udlændingen ikke tør rette henvendelse til ægtefællen med henblik på at opnå skilsmisse, på baggrund af f.eks. vold, negativ social kontrol el. lign., der understøttes af oplysninger om individuelle forhold.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil i forbindelse med afgørelsen bl.a. tage højde for karakteren og varigheden af referencens behandling, udlændingens forhold og de konsekvenser, som adfærden har haft for udlændingen, og det forudsættes således, at der er tale om forhold med en vis intensitet. Udlændinge- og Integrationsministeriet vil i vurderingen i afgørelsen f.eks. lægge vægt på oplysninger om, at udlændingen er indlogeret på et krisecenter, eller oplysninger fra en kommune, politiet eller andre myndigheder, der tyder på, at udlændingen har været udsat for negativ social kontrol.

Afgørelsen vil bero på en konkret og individuel vurdering. Der er derfor ikke tale om en udtømmende opregning af kriterier. Såfremt der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil den familiesammenførte udlænding således efter en konkret og individuel vurdering kunne anses for omfattet af repatrieringsloven.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.5. om udvidelse af dispensationsadgang.

Til nr. 3

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det foreslås, at i § 4, stk. 1, og § 5, 2. pkt., ændres »hjemland eller tidligere opholdsland« til: »hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning «.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1. om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det foreslås, at i § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt., § 8, og § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1. om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det foreslås, at i § 6 a, stk. 1, ændres »hjemlandet eller et tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, et tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1. om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun ydes hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Ved lov nr. 704 af 8. juni 2017 om ændring af repatrieringsloven og udlændingeloven (Øget støtte til repatriering, genindførelse af resultattilskud til kommunerne og indførelse af absolut tilbagebetalingskrav m.v.) blev repatrieringslovens § 7, stk. 5 og 6, indsat i repatrieringsloven som nye stykker, og de dagældende § 7, stk. 5-8, blev som konsekvens heraf ændret til § 7, stk. 7-10.

Der blev imidlertid ikke samtidig foretaget konsekvensrettelse i § 7, stk. 1, 2. pkt.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underrettnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev repatrieringslovens § 7, stk. 10, indsat i repatrieringsloven som nyt stykke, og den dagældende § 7, stk. 10, blev som konsekvens heraf ændret til § 7, stk. 11.

Der blev imidlertid heller ikke her foretaget konsekvensrettelse i § 7, stk. 1, 2. pkt.

Det foreslås derfor, at § 7, stk. 1, 2. pkt., ændres, således at »stk. 9« konsekvensrettes til »stk. 11«.

Forslaget indebærer, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i repatrieringsloven. Der er således alene tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 7

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 2, at hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 1), udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav på 30.000 kr. pr. person (nr. 2), udgifter på højst 11.615 kr. til transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 3), hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland med indtil 127.517 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 38.890 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år (nr. 4), udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder, samt udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr (nr. 5), udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.500 kr. pr. år i op til 4 år (nr. 6), udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug (nr. 7), udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark (nr. 8), udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år (nr. 9), og udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person (nr. 10).

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, at hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5, udbetales i to dele, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter

udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Det foreslås, at § 7, stk. 2-6, ophæves, og der i stedet indsættes et nyt stk. 2-4.

Der henvises herved til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 7, stk. 2, 1. og 2. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering skal indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, såfremt ansøgeren frem til tidspunktet for udrejsen er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med modtagelsen af en ansøgning om hjælp til repatriering konkret vil skulle rette henvendelse til politiet og anmode om indsigt i de eventuelle verserende sigtelser, der efter kriminalregisterbekendtgørelsen er registreringspligtige i Kriminalregisteret. Der er således ikke med forslaget lagt op til, at kommunalbestyrelsen selv skal have adgang til hverken at lave eller se registreringer i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet udelukkende tilkendegiver, om pågældende aktuelt er sigtet. Er ansøgeren på ansøgningstidspunktet registreret med en verserende sigtelse indebærer den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen vil skulle give afslag på ansøgningen om hjælp til repatriering.

Henset til at oplysninger om anklagemyndighedens tiltalerejsning i straffesager ikke er registreringspligtige i henhold til Kriminalregisterbekendtgørelsen, og Kriminalregisteret derfor ikke indeholder oplysninger om tiltalerejsning mod personer i straffesager, er den foreslåede bestemmelse udfærdiget på en sådan måde, at kommunalbestyrelsen indhenter oplysninger vedrørende eventuelle verserende sigtelser. Sager, hvor ansøgeren er tiltalt for en i Kriminalregisteret registreret lovovertrædelse, vil således i praksis også være omfattet af ordningen, idet pågældende også vil være registreret som sigtet.

Med den foreslåede bestemmelse lægges der endvidere op til, at den enkelte kommunalbestyrelse selv vil skulle forvalte, hvordan henvendelsen til politiet i praksis administreres. Den enkelte kommunalbestyrelse vil således individuelt kunne aftale med politiet, hvordan indhentelsen af oplysningerne skal ske, f.eks. gennem en standardskrivelse, der i videst muligt omfang sikrer en administrativ let ordning for både kommunalbestyrelsen og politiet.

Efter forslaget vil afslaget på baggrund af de indhentede oplysninger fra Kriminalregisteret være betinget af, at sigtelsen for den pågældende lovovertrædelse er registreringspligtig i Kriminalregisteret og dermed kommer til kommunens kendskab.

Idet ikke alle sigtelser må forventes at føre til domsfældelse, eller hvis sigtelsen medfører straf, der ikke har betydning for pågældendes adgang til at modtage hjælp til repatriering, herunder bødestraf eller lignende, vil kommunalbestyrelsen i øvrigt skulle vejlede om muligheden for at søge om hjælp til repatriering på ny i tilfælde af afslag på baggrund af den registrerede sigtelse i Kriminalregisteret. Konsekvensen af et afslag på ansøgning om hjælp til repatriering, hvor sigtelsen efterfølgende viser sig at være grundløs eller føre til en sanktion, der ikke har betydning for, hvorvidt pågældende er omfattet af repatrieringslovens personkreds, er således ikke udslagsgivende for personens overordnede mulighed for at repatriere med støtte efter repatrieringsloven på sigt.

I forbindelse med en afgørelse om bevilling af hjælp til repatriering vil kommunalbestyrelsen skulle give tilsagn til ansøgeren om, at kommunalbestyrelsen har vurderet, at pågældende er berettiget til den ansøgte støtte under forudsætning af, at pågældende ikke frem til udrejsen sigtes for kriminalitet registreret i Kriminalregistret. Da et opslag i Kriminalregisteret imidlertid er et udtryk for et øjebliksbillede, vil det være en forudsætning efter den foreslåede bestemmelse, at kommunalbestyrelsen, hvis den tidsmæssige udstrækning mellem bevilling og udrejse – og dermed udbetalingen – f.eks. pga. sygdom eller andre rejsehindringer rækker ud over en længere periode, det være sig 60 dage, på ny vil skulle spørge politiet om eventuelle oplysninger om ansøgeren i Kriminalregistret inden udbetalingen af hjælp til repatriering. Dog forudsættes det endvidere, at kommunalbestyrelsen – ud fra et administrativt hensyn - ikke vil skulle spørge politiet på ny i en række sager, hvor udrejsen sker i umiddelbar forlængelse af tilsagn om hjælp til repatriering. Det forudsættes således ikke med forslaget, at kommunalbestyrelsen i alle sager på ny skal undersøge, om ansøgeren er registreret i Kriminalregistret forud for udrejsen. Såfremt pågældende er registreret sigtet på udreisetidspunktet, vil hjælpen til repatriering bortfalde.

Der lægges ikke med den foreslåede bestemmelse op til, at allerede afsonede frihedsstraffe, der ved ansøgning om hjælp til repatriering måtte fremgå af Kriminalregisteret, vil skulle medføre, at den pågældende ikke vil kunne opnå hjælp til repatriering. Såfremt frihedsstraffen på ansøgningstidspunktet er afsonet, og betingelserne for repatriering i øvrigt er opfyldt, herunder at pågældende forsat har lovligt ophold og dermed er omfattet af den persongruppe, der i medfør af repatrieringslovens § 3 er berettiget til repatrieringsstøtte, vil der kunne bevilliges hjælp til repatriering som hidtil.

Øvrige familiemedlemmer vil efter den foreslåede bestemmelse ikke skulle bøde for forhold, som alene kan henføres til et familiemedlem. Ansøgerens familiemedlemmer vil således kunne blive bevilget repatrieringsstøtte, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at ansøgeren måtte

blive meddelt afslag på repatrieringsstøtte pga. en verserende sigtelse. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en sigtelse vil kunne medføre, at familiemedlemmet ikke vil kunne repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, der bliver stk. 8, kun kan repatriere sammen med referencen.

Forslaget indebærer, at politiet vil kunne videregive oplysninger om eventuelle sigtelser til kommunalbestyrelsen på baggrund af kommunalbestyrelsens anmodning herom med henblik på at træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 2, 1. pkt., uden at der forinden vil skulle indhentes samtykke fra ansøgeren eller foretages en vurdering i hver enkelt sag af, om oplysningerne konkret kan videregives. Dette vil sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunalbestyrelsens behandling af ansøgning om repatrieringsstøtte.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., vil kunne indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det social område, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 1.

Det foreslås i § 7, stk. 3, at kommunalbestyrelsen inden udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, skal indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt pågældende på udbetalingstidspunktet er sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

I lighed med kravet om, at kommunalbestyrelsen skal høre politiet på tidspunktet for ansøgning om hjælp til repatriering, forpligtes kommunalbestyrelsen også her til at rette henvendelse til politiet med henblik på at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret. I modsætning til kommunalbestyrelsens forpligtelse i forbindelse med behandling af ansøgningen om at indhente oplysninger om eventuelle sigtelser, forudsætter den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen i disse situationer indhenter et udskrift fra Kriminalregisteret med henblik på at undersøge, om pågældende siden behandlingen af ansøgningen om repatriering har modtaget eventuelle endelige domme for lovovertrædelser efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser.

Med denne del af forslaget sikres det således, at personer, for hvem den strafbare gerning først opdages efter en længere årrække, og hvor pågældende således heller ikke på ansøgningstidspunktet er registreret som sigtet i Kriminalregisteret, ligeledes vil være omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen vil i øvrigt følge reglerne for forældelse af strafansvar efter straffeloven.

Der er i øvrigt ikke med den foreslåede bestemmelse lagt op til, at kommunalbestyrelsen selv skal have adgang til hverken at lave eller se registreringer i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet udelukkende tilkendegiver, om pågældende aktuelt er sigtet eller dømt, og at politiet, såfremt der foreligger en verserende sigtelse eller en dom, oplyser på hvilket grundlag.

Med den foreslåede bestemmelse lægges der endvidere op til, at den enkelte kommunalbestyrelse selv vil skulle forvalte, hvordan henvendelsen til politiet i praksis administreres. Den enkelte kommunalbestyrelse vil således individuelt kunne aftale med politiet, hvordan indhentelsen af oplysningerne skal ske, f.eks. gennem en standardskrivelse, der i videst muligt omfang sikrer en administrativ let ordning for både kommunalbestyrelsen og politiet.

Det foreslås i § 7, stk. 4, 1. og 2. pkt., at såfremt pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, er sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, tilbageholdes udbetalingen, indtil der falder endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering faldet endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til endelig dom, bortfalder den resterende del af hjælp til repatriering.

Forslaget indebærer, at der indføres en bagatelgrænse for lovovertrædelser, der kan medføre tilbageholdelse og bortfald af repatrieringsstøtte. På denne måde sikres, at en person, der allerede er udrejst, ikke mister retten til at få udbetalt yderligere støtte til repatrieringen i de situationer, hvor den pågældende har begået en lovovertrædelse, der kan anses for at være af bagatelagtig karakter set i forhold til det overordnede formål med repatrieringsordningen. Med den foreslåede bestemmelse sikres således, at en sigtelse for mindre alvorlig kriminalitet, f.eks. almindeligt tyveri, ikke medfører, at pågældende, der allerede er repatrieret, ikke vil kunne opnå den resterende hjælp til repatriering og som følge heraf i stedet vil fortryde sin repatriering og returnere til Danmark.

Den foreslåede model er derfor, for så vidt angår undersøgelserne forud for udbetaling af den resterende støtte, knyttet op på sigtelser eller domme efter straffebestemmelser, der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-8, vil kunne føre til udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Der vil således være tale om lovovertrædelser for en række særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v.

Det følger af den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelserne, såfremt pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering er registreret sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, ikke vil skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorefter udvisning bl.a. skal ske efter § 22, nr. 4-8,

medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. Det er herved indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at spørgsmålet om modtagelse af repatrieringsstøtte ikke fordrer en vurdering af det fortsatte opholdsgrundlag i Danmark, og at den foreslåede ordning i øvrigt tager udgangspunkt i lovovertrædelsens alvor og ikke spørgsmålet om udvisning.

Forslaget indebærer desuden, at den resterende del af hjælp til repatriering, som følge af indhentede oplysninger om pågældendes verserende sigtelser for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, tilbageholdes, indtil der falder endelig dom i sagen. Ligeledes indebærer forslaget, at den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, såfremt sigtelsen fører til endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller der allerede på tidspunktet for opslaget i Kriminalregisteret foreligger en endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser.

Med forslaget om tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering sikres det, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering efter omstændighederne ikke er uden reel virkning i situationer, hvor eksempelvis politiets efterforskning eller rettergangen rækker hen over det tidspunkt, hvor personen i øvrigt har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælp til repatriering, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af støtten måtte være udsigtsløs.

Ved endelig dom forstås, at anklagemyndigheden eller tiltalte skal have udtømt ankemulighederne. Er der således truffet afgørelse i en straffesag i eksempelvis byretten, og er den pågældende fundet skyldig for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, vil den resterende del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til tidspunktet for udløbet af anklagemyndighedens og tiltaltes ankefrist på 14 dage. Har tiltalte eller anklagemyndigheden ikke inden for denne frist benyttet muligheden for at anke den pågældende byretsdom, bortfalder den resterende del af hjælp til repatriering herefter.

Benytter anklagemyndigheden eller tiltalte sig af sin ret til at anke en eventuel byretsdom, vil den resterende del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til afsigelsen af den endelig dom. Stadfæstes byretsdommen vil der således kunne ske bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering. Modsat vil pågældende være berettiget til den resterende del af hjælp til repatriering, såfremt vedkommende frifindes ved endelig dom.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 7, stk. 4, 2. pkt., vil kunne indbringes for

Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det social område, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 1.

Det foreslås i § 7, stk. 4, 3. pkt., at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen til personen er ikke en afgørelse.

Forslaget betyder, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget ikke er en afgørelse.

Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over tilbageholdelsen af støtten.

Det kan i den forbindelse anføres, at retstilstanden også uden den foreslåede bestemmelse ville være, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til en person om, at ydelsen tilbageholdes, ikke ville være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, men en procesledende beslutning. Der kan herved lægges vægt på, at tilkendegivelsen ikke afgør, om den repatrierede person fortsat har ret til hjælp til repatriering og dermed afslutter sagen, men derimod kan betragtes på linje med en foreløbig justering af en løbende udbetaling. Spørgsmålet kan dog give anledning til en vis tvivl, idet der er tale om en beslutning med midlertidige faktiske virkninger for den pågældende. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at der ikke er uklarhed om retstilstanden.

Repatrieringsloven regulerer i dag ikke det forhold, at en person af politiet anses for at være radikaliseret eller må antages at ville tage til udlandet for der at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatrieringsstøtte.

Det foreslås i § 7, stk. 5, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Forslaget indebærer, at den relevante kommune ved behandling af ansøgninger om hjælp til repatriering kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering hvis politiet vurderer, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der foretages af den relevante kommune, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet (»grund til at antage«),

der foretages på baggrund af en udtalelse fra politiet, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 5, 2. pkt. Der er tale om en relativ lav bevisstandard, idet der alene skal være grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udtalelsen om, hvorvidt pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Kommunalbestyrelsen vil på baggrund af udtalelsen fra politiet træffe afgørelse om hjælp til repatriering.

Det vil i politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden bl.a. være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil efter forslaget være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme mv.).

Efter forslaget vil en person være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering.

En person vil efter forslaget være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gøre sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske,

biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil efter forslaget ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid også blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i en konfliktzone for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand.

Begrebet »konfliktområde« skal i denne henseende forstås som det geografiske område, hvor kampene foregår.

Det betyder, at der efter forslaget vil kunne meddeles afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelser, hvis der er grund til at antage, at en person vil tage ophold i et sådant konfliktområde uden at have et anerkendelsesværdigt formål med opholdet. Dette gælder også, selv om der ikke er oplysninger, som peger på, at den pågældende vil deltage aktivt i kamphandlingerne. På samme måde vil der kunne meddeles afslag til en person, som opholder sig eller har opholdt sig i et konfliktområde.

Som eksempel på ophold i et konfliktområde, der har et anerkendelsesværdigt formål – og dermed falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde – kan nævnes et ophold i et konfliktområde som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation. Nødhjælpsarbejdere må i øvrigt ikke i almindelighed antages at blive udsat for en sådan påvirkningsrisiko, at de vil indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Ophold i et konfliktområde som led i udførelsen af en persons (civile) arbejde vil som udgangspunkt også falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Som et andet eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder. Hvis der er konkrete omstændigheder, som peger på, at en person agter at rejse til udlandet for at lade sig træne til at begå terrorisme, vil der efter omstændighederne kunne ske anholdelse og varetægtsfængsling forud for udrejse for (forsøg på) overtrædelse af straffelovens § 114 d, stk. 3.

Ovenstående eksempler er ikke en udtømmende oversigt over tilfælde, hvor politiet vil kunne udtale sig om, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og hvor kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om hjælp til repatriering på baggrund heraf.

Politiet vil efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 7, stk. 5, 1. pkt., afgive en udtalelse til kommunalbestyrelsen om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiet vil i den forbindelse høre PET, hvor politiet vurderer, at det er nødvendigt.

De oplysninger, som politiets udtalelse vil være baseret på, vil således i et vist omfang stamme fra PET, og det må derfor forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis oplysningerne stammer fra udenlandske partnere eller kilder, idet sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke vil kunne fremlægges under behandlingen af sagen. I sådanne tilfælde vil PET ikke videregive oplysningerne til politiet, men derimod tilkendegive over for politiet, at PET ikke kan bidrage med oplysninger om ansøgeren. Politiet vil på den baggrund tilkendegive over for kommunalbestyrelsen, at politiet ikke er i besiddelse af oplysninger, der giver grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Kommunen vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp på baggrund af sådanne oplysninger.

PET vil efter den foreslåede bestemmelse således udelukkende skulle bidrage til politiets udtalelse, i det omfang PET er i besiddelse af åbne oplysninger om, at ansøgeren må antages at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det betyder, at hvis PET i en sag er i besiddelse af åbne oplysninger, som giver grund til at antage, at ansøger vil anvende sin repatrieringshjælp til at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og der på den baggrund foreligger sikkerhedsmæssige årsager, der taler imod tildeling af repatrieringshjælp, kan PET fremlægge disse oplysninger. Efter forslaget vil politiets udtalelse herefter alene være baseret på åbne oplysninger fra PET i det omfang PET er hørt.

Hvis PET derimod udelukkende er i besiddelse af oplysninger, der på grund af oplysningernes karakter ikke kan videregives til politiet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge hjælp til repatriering i den konkrete sag, vil der i politiets udtalelse ikke være noget til hinder for, at repatrieringshjælpen kan ydes.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om repatrieringshjælp vil efter den foreslåede bestemmelse kunne foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger uprøvet til grund ved afgørelsen om hjælp til repatriering.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om hjælp til repatriering til den pågældende, såfremt politiet tilkendegiver, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det vil efter forslaget således være kommunalbestyrelsen - der på baggrund af politiets udtalelse - kan træffe afgørelse om, at repatrieringshjælp ikke kan ydes.

Efter forslaget vil politiet videregive de oplysninger til kommunalbestyrelsen, der danner grundlag for politiets udtalelse. Det bemærkes i den forbindelse, at i det omfang politiet hører PET, vil politiet udelukkende være i besiddelse af åbne oplysninger, og ikke klassificerede oplysninger, jf. ovenfor.

Politiets videregivelse af oplysninger kan ske uden samtykke fra ansøgeren. Dette indebærer en fravigelse af reglerne om videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed i forvaltningslovens §§ 28 og 29 og persondatalovens §§ 7 og 8. Det bemærkes i den forbindelse, at formålet med bestemmelsen er dels at sikre det bedst mulige grundlag for samarbejdet mellem politiet og kommunerne i sager om hjælp til repatriering, dels at mindske risikoen for, at udlændinge tager til udlandet og anvender repatrieringshjælpen til at finansiere terroraktiviteter m.v.

Ansøgeren vil have adgang til aktindsigt i politiets udtalelse efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4, ligesom kommunalbestyrelsen om fornødent vil sende politiets oplysninger i partshøring hos de pågældende, inden der træffes afgørelse i sagen, jf. reglerne herom i forvaltningslovens § 19

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., at kravet om partshøring kun gælder, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Det følger endvidere af forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr.1, at

partshøring efter § 19, stk. 1, kan undlades, hvis det efter oplysningernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag.

Det bemærkes, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at håndhævelsen af den foreslåede bestemmelse om indhentelse af en udtalelse fra politiet til brug for behandling af sager om repatrieringshjælp, kan være forbundet med en række udfordringer i forhold til blandt andet at sikre bevisgrundlaget i de enkelte sager. Det kan således i praksis blandt andet vise sig vanskeligt at indhente relevante oplysninger, hvis PET på baggrund af oplysningernes karakter ikke kan videregive oplysningerne til politiet. Sådanne udfordringer kan have en afsmittede effekt i forholdet til antallet af afgørelser om at nægte repatrieringshjælp ud fra sikkerhedsmæssige årsager.

Den foreslåede ordning vil desuden medføre, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til repatrieringslovens § 7, stk. 5, ikke vil kunne indbringes for Ankestyrelsen.

Det foreslås i § 7, stk. 5, 2. pkt., at inden afgørelsen træffes, kan kommunalbestyrelsen indhente en udtalelse fra politiet, når der er indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan indhente en udtalelse fra politiet forud for afgørelsen om hjælp til repatriering, hvis der foreligger indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan eksempelvis bero på indberetninger til kommunen om, at der er mistanke om, at pågældende er radikaliseret eller udviser anden mistænkelig adfærd, eller kommunen i øvrigt som led i det kommunale forebyggende arbejde er bekendt med anmærkning på pågældende om aktiviteter på de sociale medier, ytringer mv. Det kan også eksempelvis bero på henvendelser om bekymringer for ekstremisme til infohusene, som består af et formaliseret samarbejde mellem politi, kommune og andre relevante myndigheder.

Anmodningen sendes til den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om repatrieringshjælpen. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det foreslås, at i § 7, *stk. 9*, der bliver til *stk. 8*, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1 om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Det følger af repatrieringslovens § 7, *stk. 10*, at der uanset *stk. 9* kan ydes hjælp til repatriering, hvis 1) udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen, 2) referencen er død, 3) udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere eller 4) udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller fatter og er omfattet af § 10, *stk. 1, nr. 4*.

Det foreslås, at henvisningen til *stk. 9* i § 7, *stk. 10*, der bliver *stk. 9*, ændres til *stk. 8*.

Med forslaget i § 1, nr. 7, ophæves repatrieringslovens § 7, *stk. 2-6*, og i stedet indsættes *stk. 2-5*. *Stk. 7-12* bliver herefter *stk. 6-11*.

Forslaget indebærer således, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i repatrieringsloven.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 10

Efter repatrieringslovens § 7, *stk. 1*, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af lovens § 3, *stk. 1* eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. herved også repatrieringslovens § 7, *stk. 9*, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. En udlænding kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7, *stk. 8*.

Repatrieringsloven omfatter en række former for hjælp til repatriering, en person kan modtage efter loven. Repatrieringshjælpen udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det beror i nogen grad på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der i givet fald kan ydes støtte.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele. I disse tilfælde er udbetaling af den resterende del af hjælpen betinget af, at de tidsmæssige betingelser er opfyldt, hvilket typisk er tilfældet efter 12 måneder, jf. nedenfor, og at personen fortsat opholder sig som repatrieret i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering er at forhindre misbrug af ordningen. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet. Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i repatrieringslovens § 7 a indsættes en ny bestemmelse om opdeling af udbetalingen af hjælp til repatriering. Det foreslås, at de anførte beløb i forslaget til repatrieringslovens § 7 a reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent, og at beløbene vil fremgå af vejledning om satser.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., at hjælp til repatriering udbetales i tre dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 20.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 10.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst.

Bestemmelsen har til formål at forhindre misbrug af repatrieringsordningen, således at størstedelen af hjælp til repatriering udbetales efter indrejsen til det land, hvortil pågældende er repatrieret, mens en mindre del af hjælpen udbetales her i landet. Forslaget har samtidig til formål at sikre, at den person, der er blevet bevilget hjælp til repatriering, indrejser i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil pågældende har nær tilknytning, i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det er endvidere hensigten med forslaget at forenkle administrationen af repatrieringsordningen, idet kommunalbestyrelsen efter den foreslåede ordning ikke vil skulle tage stilling til ansøgerens konkrete behov for en lang række ydelsestyper i forbindelse med behandling af ansøgning om hjælp til

repatriering, medmindre ansøgeren selv angiver at have konkrete behov for lægeordineret medicin mv.

Endelig er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning vil skabe et mere tydeligt billede af, hvilken type hjælp og hvilken størrelsesorden hjælp, den enkelte borger kan være berettiget til efter repatrieringsordningen. Ordningen vil således medføre større transparens i ordningen.

Forslaget indebærer, at hjælp til repatriering fremover vil blive udbetalt i tre dele.

Første del af repatrieringshjælpen vil i medfør af den foreslåede ordning omfatte dækning af udgifter til rejsen til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og hjælp til den indledende etablering i repatrieringslandet, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen finder sted.

Første del af repatrieringshjælpen vil efter forslaget omfatte transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet, der kan foregå med fly, tog el. lign. Det forudsættes, at hjemrejsen foretages billigst muligt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 1, 2. pkt., at der efter ansøgning ved tilbagevenden derudover kan udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt pågældende dokumenterer at have et særligt behov herfor.

Forslaget indebærer, at første del af repatrieringshjælpen efter forslaget – foruden det faste beløb – vil kunne omfatte eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer i Danmark. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen. Der vil tillige kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

Der fastsættes ikke en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., vil – foruden det faste beløb – endvidere kunne blive

tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil være tale om situationer, hvor pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der er tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, dvs. hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor skal tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, ydes der støtte til højst 1 års forbrug. Det er en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der kan som udgangspunkt kun ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

Det forudsættes, at første del af hjælp til repatriering udbetales så tæt som muligt på personens udrejse af Danmark.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 2, at der efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering.

Bestemmelsen har bl.a. til formål at øge motivationen for en repatrieret person til at indrejse i det land, pågældende har tilkendegivet at ville repatriere til, i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse, at anden del af repatrieringshjælpen udbetales hurtigst muligt efter indrejsen i repatrieringslandet.

Efter forslaget vil anden del af hjælp til repatriering omfatte hjælp til etablering i det land, den pågældende repatrierer til, uanset de faktiske etableringsomkostninger, herunder evt. indkøb af nyt bohave, behandlingsudgifter og skolegang for skolesøgende børn.

De bevilligede beløb er faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen fra Danmark er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling ved anden del af repatrieringshjælpen nedjusteres i givet fald svarende til udgifterne hertil, jf. også forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 4 nedenfor.

Forslaget indebærer, at for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke tildeles reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, indgår efter forslaget i anden del af repatrieringshjælpen endvidere

et støttebeløb på 15.000 kr. (2021-niveau) med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i repatrieringslandet. Beløbet udbetales kun til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsstøtte, idet det ved reintegrationsstøtten forudsættes, at modtageren ikke må antages at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved forudsættes, at pågældende ikke er erhvervsaktiv. Tildeling af erhvervsstøtte forudsætter ikke, at personen godtgør et behov herfor.

Efter forslaget vil der ved tilbagevenden desuden kunne udbetales penge til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i hjemlandet, det tidligere opholdsland, eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, hvis en person godtgør behovet herfor. Det er dog det klare udgangspunktet for indkøb af erhvervsudstyr, at dette købes i repatrieringslandet.

Efter forslaget kan der ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, og gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas mv. fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 1. pkt., at der for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, efter fortrydelsesfristens udløb.

Bestemmelsen har bl.a. til formål at sikre, at størstedelen af den samlede hjælp til repatriering udbetales, når den repatrierede person endeligt har opgivet sin tilværelse i Danmark med henblik på at tage varig bopæl og etablere sig i repatrieringslandet. Den repatrierede person vil således fra dette tidspunkt ikke længere have mulighed for at fortryde sin repatriering.

Forslaget indebærer, at tredje del af hjælp til repatriering vil udgøre et fast beløb på 75.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år. Tredje del af repatrieringshjælpen vil omfatte hjælp til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold.

Udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering vil – i lighed med de gældende regler for udbetaling af anden del af visse ydelser – være betinget af, at der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller – hvis den pågældende har søgt om forlængelse af fortrydelsesretten efter udlændingelovens §

17 a, stk. 1 eller 2 – at fortrydelsesretten er udløbet. Det er endvidere en betingelse, at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i repatrieringslandet. Tredje del af repatrieringshjælpen vil herefter komme til udbetaling, forudsat de øvrige betingelser i repatrieringsloven er opfyldt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., at for andre udlændinge udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Forslaget indebærer, at tredje del af hjælp til repatriering vil udgøre et fast beløb på 75.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år. Tredje del af repatrieringshjælpen vil omfatte hjælp til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold.

Forslaget indebærer, at udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering for personer, som ikke er omfattet af fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2 – i lighed med de gældende regler for udbetaling – vil være betinget af, at der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark. Det er endvidere en betingelse, at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i repatrieringslandet. Tredje del af repatrieringshjælpen vil herefter komme til udbetaling, forudsat de øvrige betingelser i repatrieringsloven er opfyldt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales der ved tilbagevenden 20.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 10.000 kr. pr. person under 18 år, til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab.

Første rate af repatrieringshjælpen vil omfatte dækning af udgifter til rejsen til det land, personen repatrierer til, og udgifter til den indledende etablering i repatrieringslandet, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen finder sted. Første del af repatrieringshjælpen forudsættes udbetalt så tæt som muligt på udrejsen.

Efter forslaget er det for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab en betingelse for at få udbetalt første del af hjælp til repatriering, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra deres danske statsborgerskab.

De bevilligede beløb er faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen fra Danmark er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling ved anden del af repatrieringshjælpen nedjusteres i givet fald svarende til udgifterne hertil.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 1, 2. pkt., at der efter ansøgning ved tilbagevenden derudover kan udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt pågældende har særligt behov herfor.

Forslaget indebærer, at første del af repatrieringshjælpen efter forslaget – foruden det faste beløb – vil kunne omfatte eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer i Danmark. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen. Der vil tillige kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

Der fastsættes ikke en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Forslaget indebærer endvidere, at eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., vil – foruden det faste beløb – kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil være tale om situationer, hvor pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der er tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, dvs. hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor skal tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, ydes der støtte til højst 1 års forbrug. Det er en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der kan som udgangspunkt kun ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

Det forudsættes, at første del af hjælp til repatriering udbetales så tæt som muligt på personens udrejse af Danmark.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 2, at der efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt

18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til udgifter til indledende etablering i det pågældende land.

Anden del af repatrieringshjælpen omfatter hjælp til etablering i det land, hvortil pågældende repatrierer til, uanset de faktiske etableringsomkostninger, herunder evt. indkøb af nyt bohave, behandlingsudgifter og skolegang for skolesøgende børn. Anden del af repatrieringshjælpen forudsættes udbetales hurtigst muligt efter indrejsen i repatrieringslandet.

Forslaget indebærer, at for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke tildeles reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, indgår efter forslaget i anden del af repatrieringshjælpen endvidere et støttebeløb på 15.000 kr. (2021-niveau) med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i repatrieringslandet. Beløbet udbetales kun til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsstøtte, idet det ved reintegrationsstøtten forudsættes, at modtageren ikke må antages at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved forudsættes, at pågældende ikke er erhvervsaktiv.

Efter forslaget vil der ved tilbagevenden desuden kunne udbetales penge til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i hjemlandet, det tidligere opholdsland, eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, hvis en person godtgør behovet herfor. Det er dog det klare udgangspunktet for indkøb af erhvervsudstyr, at dette købes i repatrieringslandet.

Efter forslaget kan der ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, og gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas mv. fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., at der udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det er en betingelse for udbetaling af den tredje del af repatrieringshjælpen, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Ansøgningen om ubetinget løsning fra statsborgerskabet skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Dokumentation for henholdsvis betinget og ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af henholdsvis betinget og ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommunalbestyrelse, som forestår udbetalingen af hjælp til repatriering.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den i 3. pkt., angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, repatrieringslovens § 9.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Forslaget indebærer, at det tillige er et krav for udbetaling af den tredje del af hjælp til repatriering, at eventuelle børn født efter kommunens endelig tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, som følger den repatrierende forælder, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af, at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den tredje del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt., at efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på yderligere 12 måneder skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af den i 3. pkt. fastsatte frist på 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. pkt., at ansøgningen som nævnt i 3. pkt., medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, skal indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Forslaget indebærer, at kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 7 a, stk. 1.

Det foreslås i § 7 a, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst ved tilbagevenden, jf. stk. 1, nr. 1 og stk. 2, nr. 1 til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav, på højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at udbetalingen af første del og andel del af hjælp til repatriering kan tilpasses ansøgerens behov for nødvendig hjælp ved tilbagevenden. Den foreslåede ydelsesstruktur vil således, uanset at ydelserne som udgangspunkt består i faste rater, kunne tilpasses den enkelte ansøgers særlige behov og ønsker.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan hæve beløbet med højst 10.000 kr. pr. person, der udbetales til afrejse og ankomst ved tilbagevenden, jf. stk. 1 og 2, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det er en betingelse, at det kan dokumenteres, at det forhøjede beløb anvendes til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav. Bestemmelsen vil således ikke have betydning for det samlede beløb for hjælp til repatriering efter forslaget, men der vil alene være tale om en omstrukturering af beløbene.

Forslaget betyder, at hvis en person ved tilbagevenden f.eks. ønsker hjælp til dækning af udgifter til at medtage store mængder indbo til repatrieringslandet, kan tilsvarende udgifter fratrækkes i anden del af hjælp til repatriering, som udbetales efter indrejsen til repatrieringslandet med henblik på midlertidig etablering.

Det bemærkes, at transporten til bestemmelsesstedet ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v.

Det foreslås i § 7 a, stk. 4, at Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.

Forslaget indebærer, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering. Det forventes, at bemyndigelsesbestemmelsen navnlig vil blive anvendt til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering, herunder en oplysningspligt for ansøgeren over for det pengeinstitut, der vil skulle bistå ansøgeren med at overføre penge i forbindelse med repatrieringen. Formålet hermed er at imødekomme de regler om kundekendskab m.v., som pengeinstitutterne er underlagt i relation til bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering. Relevante oplysninger, som vil skulle videregives til pengeinstituttet, kan f.eks. være ID-dokumentation, forventet adresse i hjemlandet, kontaktoplysninger i hjemlandet mv. Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om f.eks. sagsbehandlingen af ansøgninger om hjælp til repatriering.

Til nr. 11

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse.

Endvidere fremgår det af § 9, 2. pkt., at tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, at for danske statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales første del af hjælp til etablering, jf. stk. 2, nr. 4, hjælp til sygeforsikring, jf. stk. 2, nr. 6, udgifter til skolegang, jf. stk. 2, nr. 9, samt udgifter til behandling, ved tilbagevenden, når pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab

indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Efter ansøgning kan fristen forlænges med 12 måneder, og ansøgningen skal – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – indgives inden udløbet af den angivne frist på 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Med lovforslaget til § 1, nr. 7, ophæves bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, og i stedet for indsættes nye stykker som stk. 3-6. Med lovforslagets § 1, nr. 10, udbetales for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab tredje del af hjælp til repatriering, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med 12 måneder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt., og ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal - medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder - indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt., jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. pkt.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 2. pkt., ændres, således at (henvisningen til) § 7, stk. 3-6 bliver til § 7, stk. 2, nr. 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 7, hvor bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 3-6 ophæves - og erstattes af nye stykker - og repatrieringslovens § 7 a nyaffattes med lovforslagets § 1, nr. 10.

Til nr. 12

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, 3. pkt., at kommunalbestyrelsen endvidere skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Med lovforslagets § 1, nr. 7, ophæves repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, og i stedet for indsættes fire nye stykker som stk. 2-5. Repatrieringslovens § 7, stk. 7-12, bliver herefter stk. 6-11.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 3. pkt., ændres, således at (henvisningen til) § 7, stk. 7 bliver til § 7, stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 7, hvor repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, ophæves, og stk. 2-5 indsættes som nye stykker, hvorefter § 7, stk. 7-12, bliver stk. 6-11.

Til nr. 13

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, 4. pkt., at hvis retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, er bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.

Hjælp til repatriering omfatter efter omstændighederne bl.a. hjælp til etablering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5.

Med lovforslagets § 1, nr. 7, ophæves bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2, og stk. 5. Med lovforslagets § 1, nr. 10, udbetales tredje del - dvs. den resterende del - af hjælp til repatriering for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, efter fortrydelsesfristens udløb, og for andre udlændinge udbetales tredje del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3. Med forslaget til § 1, nr. 10, udbetales endvidere tredje del af hjælp til repatriering for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales tredje del af repatrieringshjælpen, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 4. pkt., ændres, således at (henvisningen til) § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bliver til § 7 a, stk. 1, nr. 3, og § 7 a, stk. 2, nr. 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 7, hvor bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2, og stk. 5, ophæves - og erstattes af nye stykker - og repatrieringslovens § 7 a nyaffattes med lovforslagets § 1, nr. 10.

Til nr. 14

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i

forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Det følger af § 95, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at tilbagebetalingskravet opkræves af kommunen eller af Udbetaling Danmark efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren i samråd med skatteministeren. Det kan herunder fastsættes, at en betalingsaftale bortfalder, hvis skyldneren trods påkrav udebliver med ydelser.

Af § 95, stk. 2, 1. pkt., i lov om aktiv socialpolitik følger, at tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Det fremgår desuden af § 95, stk. 2, 2. og 3. pkt. i lov om aktiv socialpolitik, at såfremt tilbagebetalingskravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. (om tilbagebetalingskravets bortfald efter 3 år) ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

§ 95, stk. 2, 2. og 3. pkt., medfører således, at forældelsesloven finder anvendelse fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen er herefter den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. Dette medfører, at forældelse indtræder 3 år fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 5. pkt., ophæves.

Den foreslåede ordning vil medføre, at der i stedet for reguleringen efter § 95 i lov om aktiv social politik udstedes en bekendtgørelse om opkrævning af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, hvorved muligheden for opkrævning reguleres. Adgangen for kommunen til at opkræve hjælp til

repatriering efter fortrudt repatriering vil således afvige fra kommunernes øvrige adgang til at opkræve tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik mv.

Der henvises til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i § 9, stk. 2, at Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter nærmere regler om regulering af tilbagebetalingskrav ved fortrudt repatriering.

Bemyndigelsen forventes udmøntet til at fastsætte nærmere regler om tilbagekrævning af udbetalt hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, herunder at tilbagebetalingskravet ved fortrudt repatriering *de facto* vil kunne opretholdes i en længere periode og på den baggrund sikre en ordning, der i højere grad hindrer misbrug.

På den baggrund forventes det, at der etableres hjemmel til indgå afdragsordninger for personer, der efter genindrejse i Danmark modtager visse ydelser, herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, kontanthjælp m.v., således at der ikke –som i dag - efter 3 år vil kunne ydes henstand i disse sager, og at tilbagebetaling således *de facto* bliver muligt i et flertal af disse sager.

Der vil i øvrigt med den foreslåede ordning være sager, hvor den pågældendes betalingsevne vil være så beskeden, at en afdragsordning, uanset størrelsen på tilbagebetalingskravets og de fastsatte afdrag, og ud fra en samlet proportionalitetsafvejning, ikke vil kunne fastsættes.

Der henvises til afsnit 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Det fremgår af repatrieringslovens § 9 a, stk. 4, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 9, i øvrigt er opfyldt.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 9 i repatrieringslovens § 9 a, stk. 4, ændres til stk. 8.

Med forslaget i § 1, nr. 7, ophæves repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, og i stedet indsættes stk. 2-5. Stk. 7-12 bliver herefter stk. 6-11.

Forslaget, der er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 7, indebærer således, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i repatrieringsloven.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 17

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, er bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 2. pkt., hvorefter bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Med forslaget indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 9 b, der blev indsat i repatrieringsloven ved lov nr. 130 af 30. januar 2021, som et nyt 2. punktum i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1. Der er ikke i øvrigt foretaget ændringer i ordlyden af det nuværende stk. 2, der bliver 2. punktum i § 9 b.

Forslaget, der skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 18, hvorefter repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, nyaffattes, har alene til formål at sikre en mere hensigtsmæssig opbygning af bestemmelsen i lovteknisk henseende. Den foreslåede bestemmelse viderefører dermed gældende ret, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret. Der henvises herved til lovforslag nr. L 124 af 15. december 2020 om ændring af repatrieringsloven, Folketingstidende 2020-21, A, L 124 som fremsat.

Til nr. 18

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, er bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse eller opholdsret, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Det omstændighed, at Udlændingestyrelsen efter tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp til repatriering træffer afgørelse om bortfald af en udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 21 b, medfører ikke (nødvendigvis), at retten til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder efter repatrieringslovens § 9 b. Der henvises herved i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, nyaffattes, således at kommunalbestyrelsen endvidere træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, som bliver til § 7 a bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 17, hvorefter den gældende bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, indsættes som et nyt punktum i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen vil skulle træffe afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, hvis Udlændingestyrelsen måtte træffe afgørelse om, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder efter udlændingelovens § 21 b. Herved sikres det, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering vil bortfalde, hvis udlændingen opholder eller har opholdt sig uden for Danmark, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for Danmark deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det er uden betydning for anvendelsen af den foreslåede bestemmelse, hvornår den aktivitet, der kan føre til bortfald af opholdstilladelsen, har fundet sted, så længe Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 21 b efter det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7. Også aktiviteter, der har fundet sted forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp, men hvor Udlændingestyrelsen ikke forud for kommunalbestyrelsens afgørelse har taget stilling til eller måtte være bekendt med aktiviteten, omfattes dermed af den foreslåede bortfaldsordning. I sager, hvor en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp, er udlændingen ikke omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og kan dermed ikke modtage hjælp til repatriering.

For udlændinge er det bl.a. en forudsætning for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet og fortrydelsesretten udløbet, jf. udlændingelovens § 17 a og repatrieringslovens § 7, stk. 3-6. Anmoder en udlænding om udbetaling af den resterende del af hjælpen forud for, at fortrydelsesretten er udløbet, kan kommunalbestyrelsen afvise anmodningen. Er en repatrieret udlændings opholdstilladelse bortfaldet efter udlændingelovens § 17 a, vil Udlændingestyrelsen ikke efterfølgende have anledning til at tage stilling til, om en aktivitet omfattes af bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 21 b. Det følger heraf, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen under henvisning til, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, i praksis vil kunne træffes indtil det tidspunkt, hvor den repatrierede udlændings opholdstilladelse ellers bortfalder i medfør af udlændingelovens § 17 a.

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen straks efter, at kommunalbestyrelsen er blevet bekendt med, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4, uden udlændingens samtykke kan og også skal videregive oplysninger om, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen senest har haft bopæl. Udlændingestyrelsen skal også underrette kommunalbestyrelsen, hvis afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b senere omgøres eller ophæves. Modtager kommunalbestyrelsen fra Udlændingestyrelsen oplysninger om, at en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, vil kommunalbestyrelsen således af egen drift straks skulle undersøge, om udlændingen modtager eller har udsigt til at skulle modtage støtte efter repatrieringsloven, som med forslaget efter omstændighederne skal bortfalde. Omgøres eller ophæves afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b, efterbetales den resterende del af hjælpen, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af ydelsen var opfyldt, jf. repatrieringslovens § 9 b.

Til nr. 19

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., vurderer Udlændingestyrelsen, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, jf. stk. 3.

Med forslaget til § 1, nr. 17, indsættes der et yderligere punktum i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, hvorefter bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen. Med forslaget til § 1, nr. 17, indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 9 b således som et nyt 2. pkt. i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., ændres, således at (henvisningen til) stk. 1 bliver til stk. 1, 1. pkt.

Forslaget, der er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 17, betyder, at Udlændingestyrelsen (fortsat) alene skal vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., men (fortsat) ikke, om det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter

repatrieringslovens § 7, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 20

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Efter de foreslåede ændringer, foreslås det, at i § 10, stk. 1, nr. 4, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

Forslaget er en konsekvens af, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand (nr. 1), ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl (nr. 2), har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år (nr. 3) og på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 4).

Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 2, at personen, i stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1 kan, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.

Videre fremgår det af repatrieringslovens 10, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I

stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Beløbene reguleres ikke, men er permanente. Anmodningen er uigenkaldelig.

Repatrieringslovens § 10, stk. 4-7, regulerer en række regler vedrørende genoptagelse af sager om reintegrationsbistand, medtagelse af pension, Udbetalings Danmarks administration af udbetalingen, fastsættelse af størrelsen af reintegrationsbistanden og terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret.

Det foreslås i § 10, stk. 4, 1. og 2. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med behandling af ansøgning om reintegrationsbistand skal indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på reintegrationsbistand, såfremt ansøgeren frem til tidspunktet for udrejsen er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med modtagelsen af en ansøgning om reintegrationsbistand konkret vil skulle rette henvendelse til politiet og anmode om indsigt i de eventuelle verserende sigtelser, der efter Kriminalregisterbekendtgørelsen er registreringspligtige i Kriminalregisteret. Der er således ikke med forslaget lagt op til, at kommunalbestyrelsen selv skal have adgang til hverken at lave eller se registreringer i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet udelukkende tilkendegiver, om pågældende aktuelt er sigtet. Er ansøgeren på ansøgningstidspunktet registreret med en verserende sigtelse indebærer den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen vil skulle give afslag på ansøgningen om reintegrationsbistand.

Henset til at oplysninger om anklagemyndighedens tiltalerejsning i straffesager ikke er registreringspligtige i henhold til Kriminalregisterbekendtgørelsen, og Kriminalregisteret derfor ikke indeholder oplysninger om tiltalerejsning mod personer i straffesager, er den foreslåede bestemmelse udfærdiget på en sådan måde, at kommunalbestyrelsen indhenter oplysninger vedrørende eventuelle verserende sigtelser. Sager, hvor ansøgeren er tiltalt for en i Kriminalregisteret registreret lovovertrædelse vil således i praksis også være omfattet af ordningen, idet den forudgående sigtelse vil fremgå.

Den foreslåede ordning vil medføre, at den enkelte kommunalbestyrelse selv vil skulle forvalte, hvordan henvendelsen til politiet i praksis administreres. Kommunalbestyrelsen vil således individuelt kunne aftale med politiet, hvordan indhentelsen af oplysningerne skal ske, f.eks. gennem en standardskrivelse, der i videst muligt omfang sikrer en administrativ let ordning for både kommunalbestyrelsen og politiet.

Efter forslaget vil afslaget på baggrund af de indhentede oplysninger fra Kriminalregisteret være betinget af, at sigtelsen for den pågældende lovovertrædelse er registreringspligtig i Kriminalregisteret.

Idet ikke alle sigtelser må forventes at føre til domsfældelse, eller hvis sigtelsen medfører straf, der ikke har betydning for pågældendes adgang til at modtage reintegrationsbistand, herunder bødestraf eller lignende, vil kommunalbestyrelsen i øvrigt skulle vejlede om muligheden for at søge om reintegrationsbistand på ny i tilfælde af afslag på baggrund af den registrerede sigtelse i Kriminalregisteret. Konsekvensen af et afslag på ansøgning om reintegrationsbistand, hvor sigtelsen efterfølgende viser sig at være grundløs eller føre til en sanktion, der ikke har betydning for, hvorvidt pågældende er omfattet af repatrieringslovens personkreds, er således ikke udslagsgivende for personens overordnede mulighed for at repatriere med støtte efter repatrieringsloven på sigt.

I forbindelse med en afgørelse om bevilling af reintegrationsbistand vil kommunalbestyrelsen skulle give tilsagn til ansøgeren om, at kommunalbestyrelsen har vurderet, at pågældende er berettiget til den ansøgte støtte under forudsætning af, at pågældende ikke frem til udrejsen sigtes for kriminalitet registreret i Kriminalregistret. Da et opslag i Kriminalregisteret imidlertid er et udtryk for et øjebliksbillede, vil det være en forudsætning efter den foreslåede bestemmelse, at kommunalbestyrelsen, hvis den tidsmæssige udstrækning mellem bevilling og udrejse – og dermed udbetalingen – f.eks. pga. sygdom eller andre rejsehindringer rækker ud over en længere periode, det være sig 60 dage, på ny vil skulle spørge politiet om eventuelle oplysninger om ansøgeren i Kriminalregistret inden udbetalingen af reintegrationsbistanden. Dog forudsættes det endvidere, at kommunalbestyrelsen – ud fra et administrativt hensyn - ikke vil skulle spørge politiet på ny i en række sager, hvor udrejsen sker i umiddelbar forlængelse af tilsagn om reintegrationsbistand. Det forudsættes således ikke med forslaget, at kommunalbestyrelsen i alle sager på ny skal undersøge, om ansøgeren er registreret i Kriminalregistret forud for udrejsen. Såfremt pågældende er registreret sigtet på udreisetidspunktet, vil reintegrationsbistanden bortfalde.

Der lægges ikke med den foreslåede bestemmelse op til, at allerede afsonede frihedsstraffe, der ved ansøgning om reintegrationsbistand måtte fremgå af Kriminalregisteret, vil skulle medføre, at den pågældende ikke vil kunne opnå reintegrationsbistand. Såfremt frihedsstraffen på ansøgningstidspunktet er afsonet, og betingelserne for repatriering i øvrigt er opfyldt, herunder at pågældende forsat har lovligt ophold og dermed er omfattet af den persongruppe, der i medfør af repatrieringslovens § 3 er berettiget til repatrieringsstøtte, vil der kunne bevilliges reintegrationsbistand som hidtil.

Øvrige familiemedlemmer vil efter den foreslåede bestemmelse ikke skulle bøde for forhold, som alene kan henføres til et familiemedlem. Ansøgerens familiemedlemmer vil således kunne blive bevilget repatrieringsstøtte, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at ansøgeren måtte

blive meddelt afslag på repatrieringsstøtte pga. en verserende sigtelse. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en sigtelse vil kunne medføre, at familiemedlemmet ikke vil kunne repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, der bliver stk. 8, kun kan repatriere sammen med referencen.

Forslaget indebærer, at politiet vil kunne videregive oplysninger om eventuelle sigtelser til kommunalbestyrelsen på baggrund af kommunalbestyrelsens anmodning herom med henblik på at træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10, stk. 4, 1. pkt., uden at der forinden vil skulle indhentes samtykke fra ansøgeren eller foretages en vurdering i hver enkelt sag af, om oplysningerne konkret kan videregives. Dette vil sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunalbestyrelsens behandling af ansøgning om repatrieringsstøtte.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 4, 2. pkt., vil kunne indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det social område, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 1.

Det foreslås i § 10, stk. 5, at Udbetaling Danmark i forbindelse med udbetaling af reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1 og 2, årligt i en periode på 5 år fra bevilling af reintegrationsbistanden skal indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt pågældende er sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand.

Lovforslaget indebærer, at Udbetaling Danmark, i lighed med kravet om, at kommunalbestyrelsen skal høre politiet på tidspunktet for ansøgning om reintegrationsbistand, forpligtes til at kontakte politiet med henblik på at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret. I modsætning til kommunalbestyrelsens forpligtelse til på tidspunktet for ansøgningen om reintegrationsbistand at indhente oplysninger om, hvorvidt ansøgeren er sigtet og registreret herfor i Kriminalregisteret, forudsætter den foreslåede ordning, at Udbetaling Danmark i disse situationer indhenter et udskrift fra Kriminalregisteret med henblik på at undersøge, om pågældende siden behandlingen af ansøgningen om repatriering har modtaget eventuelle endelige domme for lovovertrædelser efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser.

Henset til at oplysninger om anklagemyndighedens tiltalerejsning i straffesager ikke er registreringspligtige i henhold til Kriminalregisterbekendtgørelsen, og Kriminalregisteret derfor ikke indeholder oplysninger om tiltalerejsning mod personer i straffesager, er den foreslåede bestemmelse

udfærdiget på en sådan måde, at kommunalbestyrelsen indhenter oplysninger vedrørende eventuelle verserende sigtelser. Sager, hvor ansøgeren er tiltalt for en i Kriminalregisteret registreret lovovertrædelse vil således i praksis også være omfattet af ordningen, idet en forudgående sigtelse vil fremgå.

Den foreslåede ordning medfører, at der skal indhentes oplysninger om ansøgeren i Kriminalregistret i en periode svarende til det antal år, hvorefter en person efter ansøgning kan ydes reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1. Har en person således anmodet om at modtage en løbende, månedlige livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter § 10, stk. 2, vil Udbetaling Danmark derfor ikke fortsat skulle indhente oplysninger fra politiet, når der er forløbet 5 år.

Med denne del af forslaget sikres det således, at personer, for hvem den strafbare gerning først opdages efter en længere årrække, og hvor pågældende således heller ikke på ansøgningstidspunktet er registreret som sigtet i Kriminalregisteret, ligeledes vil være omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen vil i øvrigt følge reglerne for forældelse af strafansvar efter straffeloven.

Den foreslåede ordning medfører, at Udbetaling Danmark selv vil skulle forvalte, hvordan henvendelsen til politiet i praksis administreres. Udbetaling Danmark vil således individuelt kunne aftale med politiet, hvordan indhentelsen af oplysningerne skal ske, f.eks. gennem en standardskrivelse, der i videst muligt omfang sikrer en administrativ let ordning for både Udbetaling Danmark og politiet. Den årlige undersøgelse vil kunne foretages i forbindelse med den årlige kontrol af, at betingelserne for at yde bistand fortsat er til stede, som Udbetaling Danmark er underlagt, jf. § 12 i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Det foreslås i § 10, stk. 6, 1. og 2. pkt., at den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand tilbageholdes, såfremt den pågældende i forbindelse med Udbetaling Danmarks årlige opslag i Kriminalregisteret konstateres at være registreret sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, indtil der falder endelig dom. Er der på tidspunktet for det årlige opslag i Kriminalregisteret faldet endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til endelig dom, bortfalder retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

Forslaget indebærer, at der indføres en bagatelgrænse for lovovertrædelser, der kan føre til tilbageholdelse og bortfald af reintegrationsbistand. På denne måde sikres, at en person, der allerede er udrejst, ikke mister retten til at få udbetalt yderligere løbende reintegrationsbistand i de situationer, hvor den pågældende har begået en lovovertrædelse, der kan anses for at være af bagatelagtig karakter set i forhold til det overordnede formål med repatrieringsordningen.

Den foreslåede model er derfor, for så vidt angår undersøgelserne forud for udbetaling af den fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand, knyttet op på sigtelser eller domme efter straffebestemmelser, der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-8, vil kunne føre til udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Der vil således være tale om lovovertrædelser for en række særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v.

Det følger af den foreslåede ordning, at Udbetaling Danmark, såfremt pågældende løbende i forbindelse med udbetalingen af reintegrationsbistand er registreret sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, ikke vil skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorefter udvisning bl.a. skal ske efter § 22, nr. 4-8, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser.

Forslaget indebærer desuden, at den resterende del af den løbende reintegrationsbistand, som følge af indhentede oplysninger om pågældendes verserende sigtelser for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om repatrieringsstøtte, tilbageholdes, indtil der falder endelig dom i sagen. Ligeledes indebærer forslaget, at den resterende del reintegrationsbistanden bortfalder, såfremt sigtelsen fører til endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller der allerede på tidspunktet for opslaget i Kriminalregisteret foreligger en endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser.

Med forslaget om tilbageholdelse af den resterende del af den løbende reintegrationsydelse sikres det, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af den løbende reintegrationsydelse efter omstændighederne ikke er uden reel virkning i situationer, hvor eksempelvis politiets efterforskning eller rettergangen rækker hen over det tidspunkt, hvor personen i øvrigt har ret til at få udbetalt den resterende del af den løbende reintegrationsydelse.

Ved endelig dom forstås, at anklagemyndigheden eller tiltalte skal have udtømt ankemulighederne. Er der således truffet afgørelse i en straffesag i eksempelvis byretten, og er den pågældende fundet skyldig for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, vil den resterende del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til tidspunktet for udløbet af anklagemyndighedens og tiltaltes ankefrist på 14 dage. Har tiltalte eller anklagemyndigheden ikke inden for denne frist benyttet muligheden for at anke den pågældende byretsdom, bortfalder den resterende del af hjælp til repatriering herefter.

Benytter anklagemyndigheden eller tiltalte sig af sin ret til at anke en eventuel byretsdom, vil den

resterende del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til afsigelsen af den endelige dom. Stadfæstes byretsdommen vil der således kunne ske bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering. Modsat vil pågældende være berettiget til den resterende del af hjælp til repatriering, såfremt vedkommende frifindes ved endelig dom.

Udbetaling Danmarks afgørelser om bortfald af den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 6, 2. pkt., vil kunne indbringes for Ankestyrelsen, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 2.

Det foreslås i § 10, stk. 6, 3. pkt., at Udbetaling Danmarks tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen til personen er ikke en afgørelse.

Forslaget betyder, at Udbetaling Danmarks tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget ikke er en afgørelse.

Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor udbetaling af yderligere månedlige rater af reintegrationsbistanden tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over tilbageholdelsen af reintegrationsbistanden.

Det kan i den forbindelse anføres, at retstilstanden også uden den foreslåede bestemmelse ville være, at Udbetaling Danmarks tilkendegivelse til en person om, at ydelsen tilbageholdes, ikke ville være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, men en procesledende beslutning. Der kan herved lægges vægt på, at tilkendegivelsen ikke afgør, om den repatrierede person fortsat har ret til ydelsen og dermed afslutter sagen, men derimod kan betragtes på linje med en foreløbig justering af en løbende udbetaling. Spørgsmålet kan dog give anledning til en vis tvivl, idet der er tale om en beslutning med midlertidige faktiske virkninger for den pågældende. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at der ikke er uklarhed om retstilstanden.

Det foreslås i § 10, stk. 7, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre stater sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Forslaget indebærer, at den relevante kommune ved behandling af ansøgninger om løbende, månedlig reintegrationsbistand kan træffe afgørelse om afslag på reintegrationsbistand, hvis politiet vurderer, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre stater sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der foretages af den relevante kommune, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet («grund til at antage»), der foretages på baggrund af en udtalelse fra politiet, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10, stk. 7, 2. pkt. Der er tale om en relativ lav bevisstandard, idet der alene skal være grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udtalelsen om, hvorvidt pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Kommunalbestyrelsen vil på baggrund af udtalelsen fra politiet træffe afgørelse om løbende, månedlig reintegrationsbistand.

Det vil i politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden bl.a. være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil efter forslaget være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme mv.).

Efter forslaget vil en person være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand.

En person vil efter forslaget være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gør

sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil efter forslaget ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid også blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i en konfliktzone for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand.

Begrebet »konfliktområde« skal i denne henseende forstås som det geografiske område, hvor kampene foregår.

Det betyder, at der efter forslaget vil kunne meddeles afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelser, hvis der er grund til at antage, at en person vil tage ophold i et sådant konfliktområde uden at have et anerkendelsesværdigt formål med opholdet. Dette gælder også, selv om der ikke er oplysninger, som peger på, at den pågældende vil deltage aktivt i kamphandlingerne. På samme måde vil der kunne meddeles afslag til en person, som opholder sig eller har opholdt sig i et konfliktområde.

Som eksempel på ophold i et konfliktområde, der har et anerkendelsesværdigt formål – og dermed falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde – kan nævnes et ophold i et konfliktområde som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation. Nødhjælpsarbejdere må i øvrigt ikke i almindelighed antages at blive udsat for en sådan påvirkningsrisiko, at de vil indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Ophold i et konfliktområde som led i udførelsen af en persons (civile) arbejde vil som udgangspunkt også falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Som et andet eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder. Hvis der er konkrete omstændigheder, som peger på, at en person agter at rejse til udlandet for at lade sig træne til at begå

terrorisme, vil der efter omstændighederne kunne ske anholdelse og varetægtsfængsling forud for udrejse for (forsøg på) overtrædelse af straffelovens § 114 d, stk. 3.

Ovenstående eksempler er ikke en udtømmende oversigt over tilfælde, hvor politiet vil kunne udtale sig om, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og hvor kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand på baggrund heraf.

Politiet vil efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 7, 1. pkt., afgive en udtalelse til kommunalbestyrelsen om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiet vil i den forbindelse høre PET, hvor politiet vurderer, at det er nødvendigt.

De oplysninger, som politiets udtalelse vil være baseret på, vil således i et vist omfang stamme fra PET, og det må derfor forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettiggel, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge reintegrationsbistand, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis oplysningerne stammer fra udenlandske partnere eller kilder, idet sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke vil kunne fremlægges under behandlingen af sagen. I sådanne tilfælde vil PET ikke videregive oplysningerne til politiet, men derimod tilkendegive over for politiet, at PET ikke kan bidrage med oplysninger om ansøgeren. Politiet vil på den baggrund tilkendegive over for kommunalbestyrelsen, at politiet ikke er i besiddelse af oplysninger, der giver grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Kommunen vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om at nægte at bevilge reintegrationsbistand på baggrund af sådanne oplysninger.

PET vil efter den foreslåede bestemmelse således udelukkende skulle bidrage til politiets udtalelse, i det omfang PET er i besiddelse af åbne oplysninger om, at ansøgeren må antages at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det betyder, at hvis PET i en sag er i besiddelse af åbne oplysninger, som giver grund til at antage, at ansøger vil anvende sin reintegrationsbistand til at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og der på den baggrund foreligger sikkerhedsmæssige årsager, der taler imod tildeling af reintegrationsbistand, kan PET fremlægge disse oplysninger. Efter forslaget vil politiets udtalelse herefter alene være baseret på åbne oplysninger fra PET i det omfang PET er hørt.

Hvis PET derimod udelukkende er i besiddelse af oplysninger, der på grund af oplysningernes karakter ikke kan videregives til politiet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge reintegrationsbistand i den konkrete sag, vil der i politiets udtalelse ikke være noget til hinder for, at reintegrationsbistanden kan ydes.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand vil efter den foreslåede bestemmelse kunne foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger uprøvet til grund ved afgørelsen om reintegrationsbistand.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand til den pågældende, såfremt politiet tilkendegiver, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det vil efter forslaget således være kommunalbestyrelsen - der på baggrund af politiets udtalelse - kan træffe afgørelse om, at reintegrationsbistand ikke kan ydes.

Efter forslaget vil politiet videregive de oplysninger til kommunalbestyrelsen, der danner grundlag for politiets udtalelse. Det bemærkes i den forbindelse, at i det omfang politiet hører PET, vil politiet udelukkende være i besiddelse af åbne oplysninger, og ikke klassificerede oplysninger, jf. ovenfor.

Politiets videregivelse af oplysninger kan ske uden samtykke fra ansøgeren. Dette indebærer en fravigelse af reglerne om videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed i forvaltningslovens §§ 28 og 29 og persondatalovens §§ 7 og 8. Det bemærkes i den forbindelse, at formålet med bestemmelsen er dels at sikre det bedst mulige grundlag for samarbejdet mellem politiet og kommunerne i sager om hjælp til repatriering, dels at mindske risikoen for, at udlændinge tager til udlandet og anvender repatrieringshjælpen til at finansiere terroraktiviteter m.v.

Ansøgeren vil have adgang til aktindsigt i politiets udtalelse efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4, ligesom kommunalbestyrelsen om fornødent vil sende politiets oplysninger i partshøring hos de pågældende, inden der træffes afgørelse i sagen, jf. reglerne herom i forvaltningslovens § 19

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., at kravet om partshøring kun gælder, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Det følger endvidere af forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr.1, at

partshøring efter § 19, stk. 1, kan undlades, hvis det efter oplysningernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag.

Det bemærkes, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at håndhævelsen af den foreslåede bestemmelse om indhentelse af en udtalelse fra politiet til brug for behandling af sager om reintegrationsbistand, kan være forbundet med en række udfordringer i forhold til blandt andet at sikre bevisgrundlaget i de enkelte sager. Det kan således i praksis blandt andet vise sig vanskeligt at indhente relevante oplysninger, hvis PET på baggrund af oplysningernes karakter ikke kan videregive oplysningerne til politiet. Sådanne udfordringer kan have en afsmittede effekt i forholdet til antallet af afgørelser om at nægte reintegrationsbistand ud fra sikkerhedsmæssige årsager.

Den foreslåede ordning vil desuden medføre, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på reintegrationsbistand efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til repatrieringslovens § 10, stk. 7, 1. pkt., ikke vil kunne indbringes for Ankestyrelsen.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10, stk. 7, 2. pkt., at inden afgørelsen træffes, kan kommunalbestyrelsen indhente en udtalelse fra politiet, når der er indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan indhente en udtalelse fra politiet forud for afgørelsen om løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der foreligger indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan eksempelvis bero på indberetninger til kommunen om, at der er mistanke om, at pågældende er radikaliseret eller udviser anden mistænkelig adfærd, eller kommunen i øvrigt som led i det kommunale forebyggende arbejde er bekendt med anmærkning på pågældende om aktiviteter på de sociale medier, ytringer mv. Det kan også eksempelvis bero på henvendelser om bekymringer for ekstremisme til infohusene, som består af et formaliseret samarbejde mellem politi, kommune og andre relevante myndigheder.

Anmodningen sendes til den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om reintegrationsbistanden.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er bortfald af den løbende månedlige reintegrationsbistand betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 2. pkt., hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører.

Endvidere foreslås det at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 3. pkt., hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Med forslaget indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 10 b, der blev indsat i repatrieringsloven ved lov nr. 130 af 30. januar 2021, som nyt 2. og 3. punktum i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1. Der er ikke i øvrigt foretaget ændringer i ordlyden af det nuværende stk. 2, der bliver 2. og 3. punktum i § 10 b, stk. 1.

Forslaget, der skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 23, hvorefter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, nyaffattes, har alene til formål at sikre en mere hensigtsmæssig opbygning af bestemmelsen i lovteknisk henseende. Den foreslåede bestemmelse viderefører dermed gældende ret, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret. Der henvises herved til lovforslag nr. L 124 af 15. december 2020 om ændring af repatrieringsloven, Folketingstidende 2020-21, A, L 124 som fremsat.

Til nr. 23

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der

foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er bortfald af den løbende månedlige reintegrationsbistand betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse eller opholdsret, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Det omstændighed, at Udlændingestyrelsen efter tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand træffer afgørelse om bortfald af en udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 21 b, medfører ikke (nødvendigvis), at retten til fortsat reintegrationsbistand bortfalder efter repatrieringslovens § 10 b. Der henvises herved i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, nyaffattes.

Det foreslås således efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen endvidere træffer afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 22, hvorefter den gældende bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, indsættes som 2. og 3. punktum i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen vil skulle træffe afgørelse om, at retten til fortsat reintegrationsbistand bortfalder, hvis Udlændingestyrelsen måtte træffe afgørelse om, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder efter udlændingelovens § 21 b. Herved sikres det, at retten til fortsat reintegrationsbistand vil bortfalde, hvis udlændingen opholder eller har opholdt sig uden

for Danmark, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for Danmark deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre stater sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det er uden betydning for anvendelsen af den foreslåede bestemmelse, hvornår den aktivitet, der kan føre til bortfald af opholdstilladelsen, har fundet sted, så længe Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 21 b efter det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde reintegrationsbistand efter repatrieringslovens § 10. Også aktiviteter, der har fundet sted forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, men hvor Udlændingestyrelsen ikke forud for kommunalbestyrelsens afgørelse har taget stilling til eller måtte være bekendt med aktiviteten, omfattes dermed af den foreslåede bortfaldsordning. I sager, hvor en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, er udlændingen ikke omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og kan ikke modtage reintegrationsbistand.

Er en repatrieret udlændings opholdstilladelse bortfaldet efter udlændingelovens § 17 a, vil Udlændingestyrelsen ikke efterfølgende have anledning til at tage stilling til, om en aktivitet omfattes af bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 21 b. Det følger heraf, at en afgørelse om bortfald af fortsat reintegrationsbistand under henvisning til, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, i praksis vil kunne træffes indtil det tidspunkt, hvor den repatrierede udlændings opholdstilladelse ellers bortfalder i medfør af udlændingelovens § 17 a.

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om bortfald af fortsat reintegrationsbistand straks efter, at kommunalbestyrelsen er blevet bekendt med, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4, uden udlændingens samtykke kan og også skal videregive oplysninger om, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen senest har haft bopæl. Udlændingestyrelsen skal også underrette kommunalbestyrelsen, hvis afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b senere omgøres eller ophæves. Modtager kommunalbestyrelsen fra Udlændingestyrelsen oplysninger om, at en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, vil kommunalbestyrelsen således af egen drift straks skulle undersøge, om udlændingen modtager eller har udsigt til at skulle modtage støtte efter repatrieringsloven, som med forslaget efter omstændighederne skal bortfalde. Omgøres eller ophæves afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b, efterbetales den reintegrationsbistand, der er bortfaldet, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af ydelsen var opfyldt i perioden, jf. repatrieringslovens § 10 b.

Endvidere foreslås det efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 2. pkt., at bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori afgørelsen om bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b er truffet.

Reintegrationsbistand udbetales månedsvis bagud fra den 1. i måneden efter, at en udlænding er repatrieret til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. § 8, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Med den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 2. pkt., bortfalder udbetaling af reintegrationsbistand med virkning fra den første hele måned fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b. Træffes afgørelsen midt i en måned, vil reintegrationsbistanden således bortfalde for fremtiden regnet fra den første hele måned fra afgørelsestidspunktet. Det vil i praksis betyde, at udbetaling af reintegrationsbistanden ikke vil ske med udgangen af den første hele måned efter det tidspunkt, hvor afgørelsen er truffet.

Hvis reintegrationsbistanden er udbetalt eller bogført på modtagerens konto i et pengeinstitut efter det tidspunkt, hvor betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand ikke længere er til stede, skal beløbet kræves tilbagebetalt, jf. § 10 i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Tilbagebetaling forudsættes således også at kunne komme på tale i tilfælde, hvor reintegrationsbistanden vil skulle bortfalde i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 2, men hvor dette først konstateres på et senere tidspunkt.

Til nr. 24

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 1. pkt., vurderer Udlændingestyrelsen, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3.

Med forslaget til § 1, nr. 22, indsættes der et nyt 2. pkt. i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Endvidere indsættes der med forslaget til § 1, nr. 4, et nyt 3. pkt. i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat. Med forslaget til § 1, nr. 22, indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 10 b som nyt 2. og 3. punktum i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 1. pkt., ændres, således at (henvisningerne til) stk. 1 bliver til stk. 1, 1. pkt.

Forslaget, der er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 22, betyder, at Udlændingestyrelsen (fortsat) alene skal vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 1. pkt., men (fortsat) ikke, om det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 25

Det fremgår af repatrieringslovens § 12, stk. 1, at kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov, bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det social område.

Det foreslås at ændre § 12, stk. 1, således, at afgørelser efter de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, ikke kan indbringes for Ankestyrelsen.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering og løbende, månedlig reintegrationsbistand truffet i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, om, at kommunalbestyrelsen i sager, hvor der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden – i overensstemmelse med afgørelser efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, og modsat kommunalbestyrelsens afgørelser truffet efter repatrieringsloven i øvrigt – kan indbringes for Ankestyrelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det ubetænkeligt at afskære adgang til administrativ rekurs til Ankestyrelsen i sådanne sager navnlig henset til, at politiets udtalelse om hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og om der derfor bør bevilges repatrieringsstøtte, i hovedsagen vil basere sig på oplysninger af politi- og efterretningsmæssig karakter. Der er således tale om spørgsmål, som sædvanligvis vurderes af domstolene (i sager om bl.a. bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b), og som ikke ligger inden for Ankestyrelsens sædvanlige ansvarsområde i forbindelse med klagesager.

Politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil kunne prøves af domstolene ved indbringelse af kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på repatrieringsstøtte. Det bemærkes i den forbindelse, at domstolenes prøvelse af politiets udtalelse vil bero på fremlæggelse af åbent materiale fra PET, som vil kunne fremlægges under domstolenes prøvelse.

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, vil kunne indbringes for domstolene. Afgørelserne vil desuden være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og ansøgeren vil således kunne klage over afgørelsen om afslag på hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand til ombudsmanden.

Til nr. 26

Det fremgår af repatrieringslovens § 14, stk. 1, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 3, 5 og 8, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Endvidere fremgår det af § 14, stk. 2, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 4, og § 7, stk. 3, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Yderligere fremgår det af § 14, stk. 3, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Endelig fremgår det af § 14, stk. 4, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Med lovforslagets § 1, nr. 7, ophæves bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2 og 3, og i stedet for indsættes nye stykker som stk. 2 og 3. Med lovforslagets § 1, nr. 10 nyaffattes forslaget til repatrieringslovens § 7 a.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14, stk. 1, at de beløb, der er nævnt i § 7 a, er fastsat i 2021-niveau og reguleres fra og med 2022 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget indebærer, at beløbene i forslaget til repatrieringslovens § 7 a reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene vil fremgå af vejledning om satser.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 7 og 10, hvor bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2 og 3, ophæves – og erstattes med nye stykker som stk. 2 og 3 – og § 7 a nyaffattes.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14, stk. 2, at det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget er en konsekvens af nyaffattelsen af repatrieringslovens § 14.

Til § 2

Til nr. 1 og 2

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, bortfalder uanset bestemmelsen i § 17 en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varig ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (nr. 1), § 9 b (nr. 2), § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b (nr. 3), § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (nr. 4), § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset (nr. 5), § 9 eller 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3 (nr. 6), eller et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning (nr. 7).

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 3, finder stk. 1 og 2 kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 4, bortfalder uanset bestemmelsen i § 17 en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset (nr. 1), § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5 (nr. 2), eller et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning (nr. 3).

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 5, finder stk. 4 kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med

den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Det foreslås, at § 17 a, stk. 1 og 4, ændres således, at »eller det tidligere opholdsland,« konsekvensrettes til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

Det foreslås videre, at § 17 a, stk. 3 og 5, ændres således, at »eller det tidligere opholdsland« konsekvensrettes til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

Det betyder, at udlændinge, der er repatrieret til et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, fremover ligeledes vil være omfattet af fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a. Forslagene er en konsekvens af, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover også vil have mulighed for at repatriere til et andet land end de pågældendes hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. august 2021, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansøgning om hjælp til repatriering, som er indgivet til kommunalbestyrelsen inden lovens ikrafttræden, behandles efter de nugældende regler. En sådan ordning vil betyde, at behandlingen af verserende sager færdigbehandles i kommunalbestyrelsen efter de nuværende regler.

Ordningen vil endvidere medføre, at anmodning om udbetaling af den resterende repatrieringsstøtte, hvor pågældendes ansøgning om hjælp til repatriering er behandlet inden lovens ikrafttræden, skal behandles efter de nuværende regler. Det betyder, at bestemmelserne i § 7, stk. 4 og § 10, stk. 6, hvorefter den resterende repatrieringsstøtte tilbageholdes eller bortfalder i tilfælde, hvor ansøgeren efter udrejsen sigtes for visse forhold begået helt eller delvist før udrejsen, ikke vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor afgørelsen om repatrieringshjælp er truffet før lovens ikrafttrædelse.

Den foreslåede ordning betyder videre, at udbetalingen af støtte i sager om repatrieringshjælp, hvor der inden lovens ikrafttræden er bevilget repatrieringsstøtte, fortsat udbetales i den nuværende form, dvs. at hjælp til etablering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 2, stk. 6, jf. stk. 5, og hjælp til udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, udbetales i to rater.

Det foreslås i lovforslagets *stk. 3*, at repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, og § 10 b, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, har virkning for afgørelser, der er truffet efter lovens ikrafttræden.

Forslaget indebærer, at de foreslåede bestemmelser om bortfald i repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, og § 10 b, stk. 2, vil finde anvendelse for alle afgørelser om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, og om den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, der er truffet efter lovens ikrafttræden. For afgørelser om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, der er truffet før lovens ikrafttræden, finder de gældende regler – herunder reglerne om bortfald efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1 – anvendelse. Det betyder bl.a., at støtten efter omstændighederne kan bortfalde, hvis den aktivitet, der kan føre til bortfald efter udlændingelovens § 21 b, tillige omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, under henvisning til, at personen må anses for en fare for statens sikkerhed (nr. 1) eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed (nr. 2). Det bemærkes i den forbindelse, at der ved lov nr. 130 af 30. januar 2021 om ændring af repatrieringsloven (Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering m.v.), der trådte i kraft den 1. februar 2021, er fastsat en særlig overgangsordning, hvorefter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, tillige har virkning for afgørelser om støtte, der er truffet før den 1. februar 2021, uanset at det forhold, der kunne føre til bortfald af støtten, i sin helhed er begået før den 1. februar 2021, bl.a. hvis der er grund til at antage, at støtten vil blive anvendt til forhold, der i sig selv må anses for en fare for statens sikkerhed eller må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. § 2, stk. 3, i lov nr. 130 af 30. januar 2021.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, som ændret ved lov nr. 130 af 30. januar 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 2. Ved repatriering forstås i denne lov personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.</p>	<p>1. I § 2 ændres »hjemland eller tidligere opholdsland« til: »hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning,«.</p>
<p>§ 3. --- <i>Stk. 2-6.</i> --- <i>Stk. 7.</i> Udlændinge- og integrationsministeren kan efter ansøgning beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i stk. 2-4, skal anses for omfattet af loven.</p>	<p>2. I § 3, <i>stk. 7</i>, indsættes efter »der har opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i stk. 2-4,«: » eller en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 7, nr. 1, jf. § 7, stk. 6,«.</p>
<p>§ 4. Udlændinge- og Integrationsministeriet har ansvaret for den individuelle rådgivning af herboende personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, og varetager den generelle informationsindsats vedrørende repatriering. <i>Stk. 2.</i> ---</p>	<p>3. I § 4, <i>stk. 1</i>, og § 5, <i>2. pkt.</i>, ændres »hjemland eller tidligere opholdsland« til: »hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.</p>
<p>§ 5. Kommunalbestyrelsen vejleder i forbindelse med den særlige informationsindsats efter</p>	

<p>integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om muligheden for at modtage hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, når personer udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland.</p>	
<p>§ 6. Uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik, § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning give tilladelse til, at en person modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering. Kommunalbestyrelsen skal til brug for vurderingen af ansøgningen indhente en udtalelse fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>4. I § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt., § 8, og § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.</p>

<p>§ 6 a. Kommunalbestyrelsen kan tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til personer omfattet af § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>5. I § 6 a, stk. 1, ændres »hjemlandet eller et tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, et tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.</p>
<p>§ 7. Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 9, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.</p> <p><i>Stk. 2. Hjælp til repatriering omfatter</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, 2) udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav på 30.000 kr. pr. person, 3) udgifter på højst 11.615 kr. til transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, 4) hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland med indtil 127.517 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 	<p>6. I § 7, stk. 1, 2. pkt., ændres »stk. 9« til: »stk. 11«.</p> <p>7. § 7, stk. 2-6, ophæves, og i stedet indsættes: »Stk. 2. Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, såfremt ansøgeren frem til tidspunktet for udrejsen er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret.</p>

<p>38.890 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år,</p> <p>5) udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder og udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr,</p> <p>6) udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.500 kr. pr. år i op til 4 år,</p> <p>7) udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug,</p> <p>8) udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark,</p> <p>9) udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år, og</p> <p>10) udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil</p>	<p><i>Stk. 3.</i> Kommunalbestyrelsen skal inden udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt pågældende</p>
--	---

<p>15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 4. pkt.</p>	<p>på udbetalingstidspunktet er sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.</p>
---	--

<p>forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. stk. 2, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger</p>	<p><i>Stk. 4.</i> Er pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, tilbageholdes udbetalingen, indtil der falder endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetalingen af den resterende del af hjælp til repatriering faldet endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til endelig dom, bortfalder den resterende del af hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen til personen er ikke en afgørelse.</p>
--	--

<p>dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.</p> <p><i>Stk. 5.</i> I de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til</p>	<p><i>Stk. 5.</i> Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Inden afgørelsen træffes, kan kommunalbestyrelsen indhente en udtalelse fra politiet, når der er indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter.«</p> <p>Stk. 7-12 bliver herefter stk. 6-11.</p>
--	--

behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2 pkt., ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Stk. 6. Hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, udbetales i to dele, således at der

ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 2, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til skoleudgifter, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til skolegang efter stk. 2, nr. 9, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den

<p>repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.</p> <p><i>Stk. 7-8. ---</i></p> <p><i>Stk. 9.</i> Til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 3 eller 4, kan hjælp til repatriering kun ydes, når udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen).</p> <p><i>Stk. 10.</i> Uanset stk. 9 kan der ydes hjælp til repatriering, hvis</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen, 2) referencen er død, 3) udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere eller 4) udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 4. <p><i>Stk. 11-12. ---</i></p>	<p>8. I § 7, <i>stk. 9</i>, der bliver <i>stk. 8</i>, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.</p> <p>9. I § 7, <i>stk. 10</i>, der bliver <i>stk. 9</i>, ændres »stk. 9« til: »stk. 8«.</p> <p>10. Efter § 7 indsættes: »§ 7 a. Hjælp til repatriering udbetales i tre dele, således at</p>
---	--

	<p>4) der ved tilbagevenden udbetales 20.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 10.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst. Der kan efter ansøgning ved tilbagevenden derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt pågældende har behov herfor.</p> <p>5) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering.</p> <p>6) For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter</p>
--	--

	<p>fortrydelsesfristens udløb 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For andre udlændinge udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.</p> <p><i>Stk. 2.</i> For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales</p> <p>4) ved tilbagevenden 20.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 10.000 kr. pr. person under 18 år, til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan efter ansøgning ved tilbagevenden derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt</p>
--	---

	<p>hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt pågældende har særligt behov herfor.</p> <p>5) efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales der 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering i det pågældende land.</p> <p>6) 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en</p>
--	---

	<p>dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 75.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst ved tilbagevenden, jf. stk. 1, nr. 1 og stk. 2, nr. 1 til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav, på højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter</p>
--	---

	<p>indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2 og stk. 2, nr. 2.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.«</p>
<p>§ 8. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning i ganske særlige tilfælde yde hjælp i op til 12 måneder til betaling af boligudgifter for en familie, hvis et familiemedlem vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland forud for resten af familien.</p>	
<p>§ 9. Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første to år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om</p>	<p>11. I § 9, 2. pkt., ændres »§ 7, stk. 3-6« til: »§ 7 a, stk. 2, nr. 3«.</p> <p>12. I § 9, 3. pkt., ændres »§ 7, stk. 7« til: »§ 7, stk. 6.</p>

<p>tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.</p>	<p>13. I § 9, 4. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 3, og § 7 a, stk. 2, nr. 3.</p> <p>14. § 9, 5. pkt., ophæves.</p> <p>15. I § 9 indsættes som <i>stk. 2</i>: »<i>Stk. 2.</i> Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.«</p>
<p>§ 9 a. --- <i>Stk. 2-3. ---</i> <i>Stk. 4.</i> Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 9, i øvrigt er opfyldt.</p>	<p>16. I § 9 a, <i>stk. 4</i>, ændres »§ 7, stk. 1 og 9,« til: »§ 7, stk. 1 og 8,«.</p>
<p>§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville</p>	<p>17. I § 9 b, <i>stk. 1</i>, indsættes som 2. <i>pkt.</i>: »Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse</p>

<p>udelukke personen fra opholdstilladelse.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af</p>	<p>efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.”</p> <p>18. § 9 b, stk. 2, affattes således: ”<i>Stk. 2.</i> Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.”</p> <p>19. I § 9 b, stk. 4, 1. pkt., ændres ”jf. stk. 1,” til: ”jf. stk. 1, 1. pkt.,”.</p>
---	---

<p>forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen.</p> <p>Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er</p>	
--	--

<p>nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.</p>	
<p>§ 10. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis personen</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, 2) ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, 3) har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og 4) på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. <p><i>Stk. 2.</i> I stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1 kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning yde en supplerende løbende, månedlig</p>	<p>20. I § 10, stk. 1, nr. 4, ændres »hjemlandet eller det tidligere opholdsland« til: »hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.</p>

reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen er uigenkaldelig.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan i særlige tilfælde efter ansøgning genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand efter stk. 1 eller stk. 3, hvis ansøgeren tidligere har fået afslag herpå under henvisning til stk. 1, nr. 1, og den pågældende inden for 2 år efter udrejsen fra Danmark har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag. Ansøgning herom skal indgives, senest 6 måneder efter ansøger har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag. Ansøgning om genoptagelse indgives til den kommunalbestyrelse, som tidligere har truffet afgørelse om afslag på reintegrationsbistand.

Stk. 5. Pension, der medtages ved repatriering i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og andre lande, fradrages i reintegrationsbistanden.

21. I § 10 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse registreret i Kriminalregisteret.

Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på reintegrationsbistand, såfremt ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret.«

Stk. 5. Udbetaling Danmark skal i forbindelse med udbetaling af reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1 og 2, årligt i en periode på 5 år fra bevilling af reintegrationsbistanden indhente oplysninger fra politiet om, hvorvidt pågældende er sigtet eller dømt for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte lovovertrædelser begået her i landet forud for

<p><i>Stk. 6.</i> Udbetaling Danmark forestår udbetaling af reintegrationsbistand og kan i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren, jf. stk. 7, 3. pkt.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter størrelsen af reintegrationsbistanden for personer, der repatrierer. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Kommunalbestyrelsen kan til brug for behandlingen af sager om udbetaling af reintegrationsbistand få terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret, jf. lov om et indkomstregister § 7.</p>	<p>kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Konstaterer Udbetaling Danmark i forbindelse med det årlige opslag i Kriminalregisteret at pågældende er sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, tilbageholdes den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand, indtil der falder endelig dom. Er der på tidspunktet for det årlige opslag i Kriminalregisteret faldet endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, nævnte bestemmelser, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til endelig dom, bortfalder den løbende, månedlige reintegrationsbistand. Udbetaling Danmarks tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen til personen er ikke en afgørelse.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Inden afgørelsen træffes, kan kommunalbestyrelsen indhente en udtalelse fra politiet, når der er indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter.«</p> <p>Stk. 4-8 bliver herefter stk. 8-12.</p>
--	--

<p>§ 10 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bortfald af den løbende månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Udbetaling af den løbende månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver</p>	<p>22. I § 10 b, stk. 1, indsættes som 2. og 3. pkt.:</p> <p>”Bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.”</p> <p>23. § 10 b, stk. 2, affattes således:</p> <p>”<i>Stk. 2.</i> Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori afgørelsen om bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b er truffet.”</p> <p>24. I § 10 b, stk. 4, 1. pkt., ændres ”jf. stk. 1,” til: ”jf. stk. 1, 1. pkt.,” og ”stk. 1, jf. stk. 3.” ændres til: ”stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 3.”.</p>
--	---

<p>grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse oprøvet til grund ved behandlingen af sagen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1 eller 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering</p>	
--	--

<p>efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.</p>	
<p>§ 12. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1 og § 10 b, stk. 1 kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.</p> <p><i>Stk. 2.</i> ---</p>	<p>25. I § 12, stk. 1, indsættes efter »bortset fra afgørelser efter«: »§ 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, «.</p>
<p>§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 3, 5 og 8, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p> <p><i>Stk. 2.</i> De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 4, og § 7, stk. 3, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p> <p><i>Stk. 3.</i> De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2,</p>	<p>26. »§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7 a, er fastsat i 2021-niveau og reguleres fra og med 2022 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«</p>

<p>er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p> <p><i>Stk. 4.</i> De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.</p>	
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som senest ændret ved lov nr. 131 af 30. januar 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) §§ 7 eller 8, 2) § 9 b, 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset, 	<p>1. I § 17 a, stk. 1 og 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning«.</p>

<p>6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller</p> <p>7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter</p> <p>1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,</p> <p>2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller</p> <p>3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere</p>	<p>2. I § 17 a, stk. 3 og 5, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.</p>
--	---

opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. ---